Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2269 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 18 august 1956

Finaliștilor Spartachiadei de vară a tineretului

SUCCES DEPLIN LA ÎNTRECERI!

Capitala a primit oaspeți dragi din toate colțurile țării: 1000 de tineri sportivi! *Au sosit în București finaliștii Spartachiadei de vară!*

Bine ați venit prieteni din Oradea și Constanța, din Timișoara și Bacău. Tineretul Capitalei patriei noastre vă întîmpină cu un sincer și călduros: bun sosit!

Gara de nord. Au sosit finaliștii

Multe din performanțele și rezultatele obținute de acești tineri de-alungul întrecerilor sînt deja cunoscute. Aurel Drăgan, elev la una din școlile Timișoarei a obținut 6,53 m. la săritura în lungime. Despre valoarea acestei performanțe vă putem spune că doar un singur atlet din țară a sărit anul acesta peste 7 metri. Pe Aurel Drăgan nu-l despart decît 47 de cm. de acești 7 m. Mult? Nu! Nu dacă ținem seama că practică atletismul numai de cîteva luni și că în acest timp a adăogat la cei 4 metri jumătate cît a măsurat prima lui săritură, aproape încă 2 metri.

— Fiți siguri că pentru bucuria aceasta, de a sărbători a 12-a aniversare a eliberării în Capitala țării — ne-a spus Aurel Drăgan — voi ști să mulțumesc. Să vă promit un nou record personal? O performanță în apropierea liniei de 7 m.? Veniți pe stadion și veți vedea. In ceea ce mă privește fiți sigur că doresc aceasta din tot sufletul.

Pe Aurel Drăgan din Timișoara, Maria Steț din Sighet, echipa de oină din comuna Ohidiți regiunea Ploești, pe Stan Dumitru din București, pe Cristea Maksai din Cluj, pe toți îi veți putea întîlni începînd de astăzi pe stadionul Tineretului și complexul „Dante Gherman". Rețineți: cu toții au promis rezultate bune. Lupta sportivă se anunță deci dîrză. Nu vor lipsi, așa cum am mai spus, nici surprizele. A devenit doar o obișnuință ca istoria recordurilor țării, indiferent la natație, la atletism sau ciclism, să fie cît mai scurtă. Și nu se știe dacă nu cumva peste ani, asistînd la mari concursuri internaționale, la campionate europene sau mondiale, să aflați cu plăcere că pe atletul acesta sau pe înotătorul celălalt, pe ciclistul x sau pe voleibalistul y l-ați cunoscut încă în august 1956 la finalele Spartachiadei de vară a tineretului.

...Astăzi încep întrecerile. Ca și întregul tineret din Capitala țării noastre, vă dorim, dragi sportivi, finaliști ai Spartachiadei de vară, succes deplin în întreceri!

Vouă, dragi cititori, încă odată vă adresăm aceeași invitație:

— Veniți pe stadionul Tineretului la întrecerile finale ale Spartachiadei de vară. Iată programul:

ora 9,00 — meciuri de volei (etapa I-a), meciuri de handbal (teren 1); demonstrație de oină: Energia—Dinamo (terenul principal).

ora 9,30—11,30 meciuri de oină (terenurile 3 și 4); ora 16,45 — festivitatea de deschidere a întrecerilor; ora 17,15 — meci demonstrativ al lotului R.P.R. de volei; ora 17,25 — meci demonstrativ de handbal categoria A; Știința I.C.F.—Progresul Orașul Stalin (teren 1); ora 17,30 — meciuri de handbal etapa II-a (teren 2); ora 17,30 — meciuri de oină (terenul 3 și 4); ora 18,15 — meciuri de handbal etapa II-a (teren 1 și 2).

Zile de întrecere

Ucenicul — Maistrul: 1-0

„Știți o veste? Nu? Aflați că brigada lui nea Toma, veterana uzinelor „21 Decembrie", nu mai e fruntașă pe uzină. Știți cine e? Brigada noastră, a lui Stan Constantin. Pe nea Toma trebuie să-l cunoașteți, deoarece a lansat nu de mult și o inițiativă pentru ridicarea tuturor muncitorilor la nivelul fruntașilor, cunoscută în întreprinderile din țară, sub numele de „Inițiativa grupei sindicale nr. 19". La noi în uzină toată lumea îl știe. Pe Stan Constantin n-aveți însă de unde să-l cunoașteți. Un amănunt măcar e bine să știți în legătură cu el și anume că a fost ucenicul lui nea Toma.

Vestea că noi am cîștigat la sfîrșitul lui iunie drapelul, a surprins toată uzina. Toți ziceau că a fost o întîmplare și că îl vom preda luna următoare, și încă cu 10 zile înainte de termen. Acesta ar fi fost un act nejust și dacă ar fi fost aplicat, brigada ar fi contestat, firește, deoarece drapelul se înmînează de către comitetul U.T.M. abia la sfîrșitul lunii, într-un cadru festiv.

Intocmai așa s-a întîmplat și cu noi. Ce emoție am tras atunci, nu-ți mai spun. Parcă îl văd la tribună pe Constantin, responsabilul nostru, luînd drapelul de la nea Toma. In bănci șușoteau oamenii de ziceai: „ce e asta?".

— De la nea Toma — zicea Ștefan Vasile, responsabilul celei mai bune brigăzi de strungari — era mai greu să iei drapelul. Dar de la puștii ăștia îl iau luna viitoare sută la sută.

Apoi de la tribună îl aud deodată pe nea Toma:

— Sînt fericit — zicea el — că ucenicul și-a întrecut maistrul. Dar cît privește drapelul, nu-i fie cu supărare, i-l cedez numai luna asta.

„Să știi — fac eu — că pe iulie s-a zis cu drapelul nostru" Dar n-am avut timp să mă gîndesc mai bine la cele spuse de nea Toma, că numai ce-l aud și pe Constantin:

— Tovarăși — spuse el — brigada noastră se angajează ca în cinstea zilei de 23 August să-și mențină drapelul de brigadă fruntașă pe uzină.

— Vai! — făcu unul din fund hohotind. Numai atît?

— Ți se pare puțin? — zic eu încet.

— D-unde răsăriși, puștiule? îmi răspunse.

— Sînt din brigada lui Constantin — adăugai eu.

— Servește — zice el — fiindcă ați cîștigat întrecerea pe iunie. Și-mi întinde o pungă cu bomboane.

La început l-am refuzat. Dar după ce am aflat că se numește Cristache Urguceanu, că a fost coleg cu Constantin și ca e responsabilul unei brigăzi de strungari, am servit cu plăcere din bomboanele lui.

Planul pe iulie n-a fost tocmai ușor de îndeplinit. Am avut de executat 3000 bucăți zale, în genul șenilelor pentru tractoare și 40 de garnituri complecte pentru autobus.

De mare folos ne-a fost inițiativa tinerilor de la uzinele „Tudor Vladimirescu", pentru buna organizare a locului de muncă, pentru curățenie și atitudine civilizată în producție.

In primele zile ale lui iulie Constantin descoperise un nou sistem de lucru, care ni se păruse ingenios, și chiar din ziua următoare am trecut la aplicarea lui. Proiectasem la început ca fiecare tînăr să lucreze la cîte o zală. Sistemul era cam greoi. La propunerea lui Constantin am început lucrul pe operații. Ce să vezi? Cîteva zile uitasem să privesc graficul lui nea Toma. Dar într-o dimineață îl zăresc pe Tudor Virgil, un tînăr din brigada lui, cu ochii țintă la graficul nostru. Apoi vine și mă întreabă:

— Ați realizat voi atît?

După grafic venea c-am realizat planul pînă la 15 iulie în procent de 75 la sută. Ii răspund:

— Dacă atîta e pe grafic, atîta am făcut.

Eram înaintea lui nea Toma cu aproape 15 procente.

Tot atunci ne-a surprins o veste. Ne-a adus-o secretarul comitetului U.T.M., tovarășul Iacob Ștefan; brigada de strungari condusă de Cristache Urguceanu își realizase planul pînă la acea dată în procent de 60 la sută, adică la fel ca brigada lui nea Toma.

Dar la 25 iulie ce crezi? Noi am terminat planul pe toată luna. Drept e că și brigada lui nea Toma și-a realizat planul la 27 iulie, dar oricum, cu două zile în urma noastră. Am aflat apoi că și brigada lui Cristache Urguceanu și-a realizat planul pe iulie în numai 28 de zile.

Dar pînă la 1 august, noi am mai dat peste plan încă 700 zale pentru cultivatoare și 20 garnituri complecte pentru autobus.

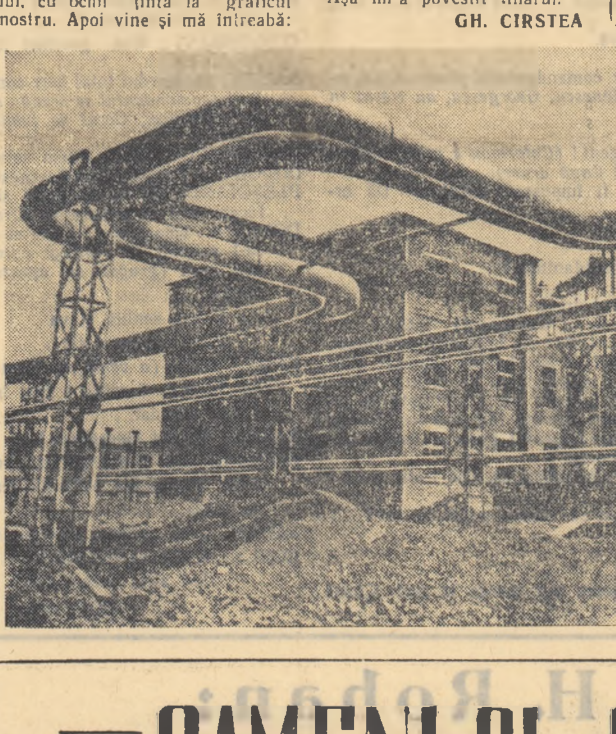
Cu acest prilej ne-a felicitat chiar tovarășul director general. A venit atunci la brigada noastră și nea Toma. Ce rîs a fost, nu-ți mai spun. Nu e de loc supărat pe noi nea Toma.

Acum, cunoscînd succesele brigăzii, e bine să-i știți și pe membrii ei. Iată-i: Stan Constantin responsabil, Eftimie Marin, Dan Cristache, Gh. Rădulescu, Petre Iordache și Ghețu Marin, adică eu".

Așa mi-a povestit tînărul.

GH. CIRSTEA

Iată în fotografia noastră construcția laboratorului central al rafinăriei nr. 3 Teleajen. Noul laborator va ajuta la îmbunătățirea muncii în cadrul rafinăriei.

Pledoarie pentru școala mixtă

Ședeam la masa unui om gospodar și mă bucuram de toate binefacerile ospeției. Nu prea vorbeam: treaba asta o făcea și pentru noi o codană de vreo 13 ani, care se ghemuise pe un scăunel, cu un pisoi în brațe. Era veselă și sporovăia despre toamna care vine, despre școala care începe, despre faptul că are de gînd să învețe și 20 de ani, numai să devină ceea ce și-a pus în gînd... Taică-său o sorbea din ochi. La un moment dat, clătină din cap și-și întoarse îngrijorat ochii spre mine:

— E fată bună, învață... Mă gîndeam că o să termine acuma a șaptea numai cu 5 și mă bucuram că apucă să facă liceul ca lumea. De ce-or face oare școli mixte? Bagă fetele astea la un loc cu golanii, să le lovească, să le bată... Ce să învețe bun de la ei?

Cînd am plecat de acolo, m-am dus țintă la o școală mixtă. L-am luat de-o parte pe instructorul superior de pionieri și l-am rugat să-mi spună sincer dacă băieții sînt o asemenea calamitate, dacă în școala mixtă fetițele nu se mai pot ocupa de învățătură. Și instructorul mi-a povestit sincer că uneori — și mai ales la început — lucrurile nu sînt simple, că sînt de rezolvat probleme și de aplanat conflicte firești, dar că există un colectiv puternic, care trăiește o viață interesantă. „Totul e ca din ciocnirile firești să nu creăm false conflicte și probleme, să nu amplificăm mici întîmplări zilnice, scoțînd din ele concluzii tendențioase. Uite, dacă vrei, am să-ți povestesc, fără nici un fel de pretenții, cîteva întîmplări disparate pe care mi le amintesc din istoria muncii noastre de anul trecut, ca să vezi singură cum stau lucrurile și să tragi o concluzie potrivită..."

Și tovarășul Badea Dumitru, instructor la Școala elementară nr. 40 din cartierul Andronache, s-a ținut de cuvînt.

...Școala Andronache are deacum o istorie. Scurtă, e drept, dar totuși o istorie. Și, de cînd există, are clase mixte. Anul trecut însă, cînd a venit la școală ca instructor tov. Badea, a observat un lucru care, la urma urmei, nu poate fi catalogat decît ca o ciudățenie: într-o școală mixtă, în care copiii, băieți și fete, învață împreună, încă din clasa I-a, grupele de pionieri erau alcătuite după un criteriu original: fetițele unei clase își aveau grupa lor, băieții la fel. „Intrecerea" pentru care militau aceste grupe, se traducea de fapt, printr-un spirit de invidie nu prea bine ascuns. Fetele, mai ambițioase, erau mai cuminți și, ca atare, profesorii le dădeau mai multă atenție. Băieții erau geloși pe asta, dar nu voiau să se „compromită", transformîndu-se în băieți cuminți. Ideea instructorului, de a alcătui grupe mixte, s-a bucurat de aprobarea cancelariei, dar a stîrnit furtună în clase. Era destul de prost: copiii începuseră să se obișnuiască cu convingerea că trebuie să existe o oarecare separare. Principalul era să fie desființată această convingere. Dar cum? Fetele nu voiau să audă de „obraznicii ăia", iar băieții țipau că nu le trebuie „mironosițe". Cum să se înțeleagă? Fetele aveau de discutat probleme grave, printre care, o ureche indiscretă putea auzi cuvîntul „păpușă": băieții prindeau din zbor, cu o plăcere unică, asemenea dovezi de „lipsă de maturitate" și făceau un haz nebun, spre ciuda fetițelor cărora li se înroșea pînă și albul ochilor de rușine. Conflictul se ascuțea atunci cînd fetele se plîngeau pe la profesori că aud obrăznicii, înjurături.

La alegeri în clasa a V-a, s-a întîmplat un lucru interesant: președintele colectivului de conducere al detașamentului a fost aleasă o fată, Ieni Plutiș, o puș-

(Continuare în pag. 3-a)

INIȚIATIVA SE EXTINDE...

SINNICOLAU MARE (De la corespondentul nostru). — Chemarea utemiștilor și tinerilor din gospodăria de stat Jimbolia, privitoare la însilozarea furajelor, a fost primită cu interes de către tinerii ce lucrează la gospodăria de stat Teremia Mare, raionul Sînnicolau Mare. Ei s-au angajat să însilozeze peste zece vagoane de porumb furajer. De asemenea, organizația de bază U.T.M. a luat sub patronajul său însilozarea furajelor la secția Nerău, secție cu un sector zootehnic mai dezvoltat. In acest scop, au și fost organizate echipe de tineri care să lucreze la însilozare. Pe lîngă asta, utemiștii de aici au hotărît să facă o săptămînă record la recoltat și însilozat. Tinerii ingineri Ștefan Fazekaș, Ana Curțiu și Virgil Grecu vor sprijini organizația U.T.M. în realizarea angajamentelor luate.

★

LUGOJ (De la corespondentul nostru). — Zilele trecute utemiștii din comuna Racovița, raionul Lugoj, au ținut o adunare generală. Ei au discutat munca depusă de tineri în campania de vară, precum și măsurile pe care le vor lua, ca răspuns la chemarea tinerilor din G.A.S. Jimbolia. Printre altele, utemiștii din Racovița s-au angajat să sprijine sfatul popular în vederea însilozării porumbului furajer pentru reproducătorii comunali. Concret, vor recolta porumbul de pe o suprafață de trei hectare și vor pregăti groapa în care vor însiloza tot acest porumb.

Niciodată pînă acum în comuna Racovița nu s-a mai făcut asemenea operație. Pentru acest motiv, utemiștii au solicitat ajutorul tehnicianului agronom de la punctul agricol și i-au cerut să vorbească într-o adunare generală deschisă, despre însilozare și avantajele ei.

Cu același prilej utemiștii, în frunte cu secretarul lor, Ion Roșu, au stabilit să însilozeze, pentru uzul propriilor gospodării, sfeclă furajeră, capete de sfeclă de zahar, porumb.

★

GALAȚI (de la trimisul nostru). — Utemiștii și tinerii din gospodăria colectivă „11 Iunie 1948", comuna Pechea, raionul Galați, au primit cu bucurie chemarea venită din Jimbolia, cu privire la însilozarea porumbului și a plantelor furajere. Bucuria lor se poate vedea și din răspunsul dat, prin care se angajează să ia în grijă, însilozarea tuturor furajelor din gospodăria lor colectivă. De pildă, vor însiloza 20 vagoane de porumb, lucerna si frunze de sfeclă, 18 vagoane sfecla furajeră și, separat, o cantitate de știuleți de porumb în lapte. Pentru reușita acțiunii, își vor organiza munca astfel ca, însilozarea să se facă în condițiuni bune, iar cele trei echipe ce vor lucra la recoltat, transport și însilozat vor fi formate numai din utemiști și tineri.

Întrecerea artiștilor amatori de la sate

O zi de concurs

Petru Vintilă

Iată că pentru a patra oară în anii puterii populare se înfățișează acum înaintea judecății artistice peste 4.000 cîntăreți, dansatori și instrumentiști veniți din toate unghiurile țării.

Cifra este de-a dreptul impunătoare și reflectă cu limpezime creșterea impetuoasă a mișcării artistice de amatori ce se dezvoltă în cadrul căminelor culturale sătești, a colțurilor roșii din G.A.C. și a caselor de cultură raionale.

Fie-mi îngăduit a spicui numai cîteva din producțiile care la spectacolele din 17 august s-au impus atenției celor ce au fost de față în frumoasa sală a Teatrului C.C.S. Nu e vorba de o clasificare ci pur și simplu de a remarca în primul rînd acele producții care se așează pe linia reliefării folclorului autentic, pe linia bogatei și plinei de semnificații arte populare.

Iată, de pildă, au prilejuit o impresionantă manifestație de prietenie și apreciere talentații fluierași de la Cătina, raionul Cislău. Fluierașii aceștia au prezentat la concurs o lucrare de mare originalitate, o „ilustrație muzicală" inspirată din romanul „Baltagul" al maestrului Mihail Sadoveanu.

A impresionat în chip deosebit melodia plină de gravitate, melodia dramatică inspirată din povestea tragică a Victoriei Lipan, băcița aprigă și neînduplecată care n-a avut liniște pînă n-a răzbunat moartea soțului ei.

Aceiași fluierași au cîntat cu excepțională căldură și temperament artistic „Chemarea buciumelor", sîrba, brîul și o horă.

Pe scenă s-a înfățișat și un bătrîn cimpoeș în vîrstă de 75 de ani care a cîntat din cimpoi, acest străvechi instrument muzical romînesc, „Doina haiducilor" și fragmente din minunata baladă „Miorița". Bătrînul se numește Petre Rusea și e de fel din comuna Groșani, raionul Teleajen.

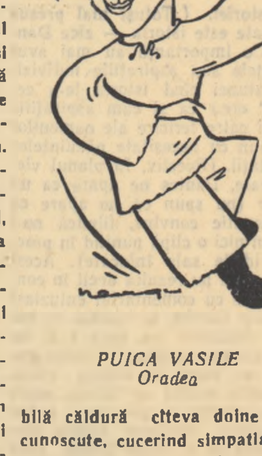
De un deosebit succes s-a bucurat brigada artistică de agitație din comuna Dragodănești, raionul Tîrgoviște care luînd ca pretext, o nuntă la țară a satirizat cu mult umor o serie întreagă de lipsuri ale administrației locale. Un mare interes etnografic și folcloric au prezentat la această „nuntă" și amănuntele legate de străvechile obiceiuri cum sînt pețitul, orațiile conăcarilor și jocurile specifice acestui eveniment.

Țăranca muncitoare Țimpău Ortensia, din Fundul Moldovei—Cîmpulung, a cîntat cu remarcabilă căldură cîteva doine puțin cunoscute, cucerind simpatia spectatorilor care au umplut pînă la refuz sala teatrului.

Așteptăm cu nerăbdare și curiozitate desfășurarea în continuare a concursului echipelor de amatori de la sate. E neîndoios că acest concurs va realiza un pas înainte în dezvoltarea mișcării artistice de amatori din satele patriei noastre. Se poate remarca de pe acum pasiunea neistovită cu care miile de artiști prezenți la finală descoperă frumusețile mari și nebănuite, frumusețile mereu pline de prospețime ale minunatei noastre arte populare. In aceasta, socot, stă și unul din cele mai importante cîștiguri pe care această frumoasă competiție artistică le va aduce dezvoltării artei populare ce ni se arată încă odată a fi de o varietate și o bogăție fără seamăn.

BABOI IOAN
com. Agapia raionul Tg. Neamț

PUICA VASILE
Oradea

PREOTU CONSTANTIN
com. Agapia raionul Tg. Neamț

OAMENI ȘI... CARICATURI

Călătoream luna trecută cu trenul spre Pitești. Lume multă, aglomerație, rîsete, discuții — în fine, ce vă mai spun? — știți doar cum e în tren. Curînd după ce trenul a lăsat în urmă Bucureștiul și a început alergătura printre lanuri de porumb și miriști golașe, mi-am găsit și eu un loc într-un compartiment de-a doua.

Dintre tovarășii mei de călătorie mi-au reținut atenția în mod deosebit un bătrîn — țăran muntean după port și înfățișare — și doi tineri. Moșul își descurca niscai socoteli într-un carnețel cu tartajele ferfenițâ, mișcînd mărunt din buze și încrețindu-și fruntea. Nu mă puteam dumeri însă la început cam ce soi de oameni sînt cei doi tineri. După port și înfățișare amîndoi erau aidoma; jurai că atunci au descins din vreo pagină cu caricaturi a revistei „Urzica", din cele care înfățișează tineri de profesie — „fără", cu preferințe — bulevardul, cu apucături de derbedei.

Incepuseră o discuție care, de bună seamă, le făcea multă plăcere. Se întreceau care de care în a se lăuda cu „amintirile" aventurilor amoroase. Discutau degajat, fără „perdea", de parcă ar fi fost singuri în compartiment.

După un timp s-au plictisit probabil cu etalarea „amintirilor" și-au schimbat subiectul conversației. Veni rîndul „planurilor" de viitor.

— Gicule, zicea unul, eu aranjez cumva cu babacul să-mi găsească ceva pe la Pitești.

— Ești fraier, îl apostrofă celălalt. De ce în Pitești, sufletelule? Ce, se aseamănă Piteștiul cu Bucureștiul? Eu unul, nici mort nu mă mișc din București.

— Ce te faci bă, riposta „sufletelul", dacă ăia te dă undeva la dracu în praznic, în vrun sat de ăla nenorocit?!

— Ce naiv ești! Crezi că e de ajuns să mă dea? Trebuie să mă și duc. Or, eu, sufletelule, nu înghit așa ceva! Apoi, după o pauză continuă:

— Nu, zău, spune drept, mă vezi tu pe mine în postură de fraier plecat la agricultură? (și pronunță cuvîntul agricultură în așa fel încît să înțeleagă oricine cît profund dispreț nutrește persoana sa față de o asemenea îndeletnicire).

Din discuția lor m-am dumerit curînd cu cine aveam de-a face. Amîndoi erau studenți la Facultatea de agronomie din București.

Am încercat, în timp ce discutau ei, o gamă de sentimente: repulsie față de doi oameni de nimic, revoltă împotriva hidoșeniei lor sufletești, indignare pentru neobrăzarea lor. Mi le-am învins totuși pe rînd. Am înfiripat, stăpînindu-mă, o discuție cu dînșii. Nutream speranța ca cel puțin să-i pun pe gînduri; la mai mult nu-mi făceam iluzii. Strădanie zadarnică...

— Vacs, povești, vezi-ți de alții nene... era răspunsul imperturbabil al celor doi juni la toate încercările mele.

Pentru ei, cel puțin în acele momente, „idealul" în viață era redus la proporții microscopice: chefușoarele, „gașca", iar cît despre muncă, un „locșor cald" în Pitești sau București.

Pînă la urmă m-am lăsat păgubaș.

La Titu „agronomii" mei s-au dat jos din tren. Recunoscuseră pesemne în gară pe careva din „gașcă" și au renunțat la restul călătoriei.

— Ce-or fi fost ăștia maică? — se trezi întrebînd într-un tîrziu o băbuță care-și ținea grijulie pe genunchi bocceluța cu lucrușoarele ei.

— Cioflingari... îi răspunse moșul cu dispreț și după ce trase în jos geamul vagonului se aplecă în afară și scuipă cu necaz, plin de scîrbă...

Mi-am amintit de cei doi cioflingari — cum le zisese moșul, mai zilele trecute cînd, mînat de treburi, colindam meleagurile raionului Satu-Mare.

Intr-o duminică dis-de-dimineață am pornit-o din Satu Mare către Ambud, o comună apropiată. Auzisem că la punctul agricol din acea comună lucrează un inginer utemist.

Cînd am dat ochii cu utemistul Gheorghe Oșan — „inginerul nost'" cum îi zic oamenii de prin partea locului — imaginea ce mi-o plăsmuisem despre el s-a destrămat. După toate cele auzite pe la raion despre „isprăvile" sale mă așteptam să văd un om voinic, cu privirea vulturească, numai „vînă" — mă rog, mă așteptam să întîlnesc un om pe măsura faimei sale. Cînd colo, aveam în față un flăcăiandru cam puțintel la trup — deși bine legat, cu o față senină, care îmi zîmbea stingherit privindu-mă cu ochii săi albaștri ca cerul cald de vară. Nu i-am dat mai mult de 20-21 de ani; dar m-am înșelat iarăși — mergea pe 28.

Povestea vieții sale pînă la isprăvirea Facultății de agronomie din Cluj — promoția 1954, e o poveste simplă, poate asemănătoare cu cea a mii de studenți din țara noastră. Despre utemistul Gheorghe Oșan a început să se vorbească mai mult doar începînd de anul trecut.

— Am venit aici în '55 la începutul lui aprilie — doar cu diploma de inginer agronom în buzunar. Nici local pentru punctul agricol, nici cea mai elementară aparatură, nimic? Și unde mai pui că și oamenii, privindu-mă, clătinau din cap cu îndoială și treceau mai departe. Mai de-a dreptul, mai pe ocolite auzeam mereu la început, ba de la unul, ba de la altul: „La ce ne-or fi trimăs pruncu' ista?... ce știe el despre rosturile pămîntului? Nu-i el inginer cum nu-s eu popă"; N-a fost de loc ușor la început, tovarășe...

Și totuși, în mai puțin de doi ani Gheorghe Oșan a învins!

Cum a izbutit? N-a fost ușor — o spune singur. De unde a luat tăria necesară? Din el însuși...

Unii îmi vor reproșa poate că folosesc cuvinte mari. Sînt nevoit s-o fac. Gheorghe Oșan este un entuziast, un om îndrăgostit de meseria sa! Cu toată ființa sa el iubește și știința și pămîntul. Mai presus de toate însă îi iubește pe oameni. Dragostea de oameni i-a fost chezașă în învingerea greutăților...

Cînd am ajuns la sfatul popular în Ambud tocmai începuse o ședință a comitetului executiv. Oșan dădea raport despre situația recoltatului, a desmiriștitului a treierișului, a lucrărilor de întreținerea culturilor... A citit raportul în limba romînă apoi l-a expus și în limba maghiară. (In Ambud locuiesc cetățeni de naționalitate maghiară). Cu un an în urmă Oșan nu știa o vorbă ungurește; iar acum expunea un raport în limba localnicilor.

M-a invitat după ședință să-i văd punctul agricol — două ca-

(Continuare în pag. 3-a)

În legătură cu...

Broșa

Drăguță soție are cunoscutul meu. Nici nu mă așteptam. Dreaptă ca o strună, bălaie, ușoară în mișcări. Numai pe gîtul ei alb, e ceva anacronic: o cruciuliță.

Mi-am mușcat limba și nu i-am zis nimic. Dar acum mă gîndesc, aș fi putut s-o întreb:

— Fulgerul — știi că e o scînteie electrică?

— Pîinea care-o mănînci cade din cer, sau e muncită de oameni?

— Cînd copilul ți-a fost bolnav, nu la medic ai alergat cu dînsul?

Parcă o văd. Ar fi zîmbit ușor stingherită. Apoi mi-ar fi răspuns pentru toate laolaltă, într-o frază cu subiectul subînțeles:

— A, dar o port așa, că-i strălucitoare!

...Vezi, soț neatent ce ești?! De ce nu-i cumperi frumoasei o broșă?

F. CERBU

Vasile Nițulescu și Florin Vasiliu

ULTIMA GENERAȚIE

piesă în 4 acte

— FRAGMENT —

Piesa „Ultima generație" evocă anii 1944—1945, urmărind destinele absolvenților unei Școli normale, care porneau atunci — ca învățători — în întîmpinarea vieții. Fiecare din eroi avea un vis propriu, deosebit de al celorlalți. Viața e însă altfel decît în închipuirea lor, altfel decît în cărțile învățate pe dinafară. Visul unora se sfarmă, al altora se întregește și devine fapt. La banchetul de despărțire din școală (actul I), eroii credeau că nu se vor mai întîlni decît peste 10 ani. Dar războiul îi strînge din nou, mult mai curînd. Noaptea de 23 august 1944 îi găsește într-o groapă, în timpul unei manevre militare. Este tocmai fragmentul pe care îl reproducem.

ACTUL II

TABLOUL I

Noapte. Un drum de pustă la granița Ungariei. În fund cerul înoptat tăiat de stîlpi de telegraf și cîțiva copaci. În dreapta valea unei ape peste care în depărtare se îndreaptă un pod. O gheretă înspre capătul podului. În față panta care coboară din drum dă într-o groapă cu cîteva trepte. Sub gheretă un cort german.

IORDĂNESCU: Iar asfințește soarele... Ce largă e stepa... Ia spune v-ați certat vreodată?

GEORGESCU: O singură dată. Susținea că mă iubește mai mult decît o iubesc eu. Ne apucase ploaia în pădure și noi ne tot certam. Apoi ploaia a stat. Soarele s-a arătat din nou. Am luat martor un stejar bătrîn și am jurat să nu ne despărțim niciodată. Îndrăgostiții se tem că iubirea lor va trece, că timpul o va șterge sau o va urîți... *(rememorîndu-și)*:

„Pe frunte-ți noua cută, iubirii îi e dragă
Și-n timpul ce-o adîncește nu vede un dușman.
Cum una cu vecia e dragostea mea mare
Ce mai înseamnă timpul și forma trecătoare...?"

Știi cine a spus asta?

IORDĂNESCU *(ușor din cap)*: Nu!

GEORGESCU: Shakespeare. Nu! Nimic nu ne va putea despărți. Nici oamenii, nici apele, nici timpul. Nimic. Acum deocamdată doar războiul.

SACHE *(De sus de pe drum)*: Stai! Parola!

PLEȘOIANU *(cu o marmidă)*: Am adus plăcințile.

SACHE: Poftiți, înălțimea voastră!

OSIDON: De ce stau eu în această groapă, nu înțeleg...

PLEȘOIANU: E ora cînd poeții vorbesc cu muzele într-o groapă comună... „Vestalelor, numai o noapte de fericire vă mai cer". Baroane, spune-ne ceva duios. *(Înghite fasolea cu voluptate).*

OSIDON: Luate-ar dracu *(se ridică apucat).*

PLEȘOIANU *(își trage picioarele să-i facă loc)*: De cînd sîntem în manevră poetul și-a prăpădit stomacul...

DODOLOI *(întinzîndu-se)*: Stăm în groapa asta, dar cel puțin bine că nu sîntem pe front. O să stau în groapa asta pînă o să ies ofițer. Cîntă-mi domnișoară ceva de jale. *(Îi dă ghitara lui Iordănescu, care începe să cînte. Pauză. Răsare luna).*

OSIDON *(intrînd din vale)*: Cred că mîine mă duc la spital. M-a părăsit mijlocul.

PLEȘOIANU: Aduci din ce în ce mai mult a hîrcă, Baroane!

OSIDON *(îngrijorat)*: Încep să semăn cu voi!

SACHE *(lui Scarlat)*: Ei, dă-mi înapoi pașaportul. Ai călătorit destul. Treci în groapă.

SCARLAT *(trece pe drum și coboară în groapă)*: Defectul vostru principal e că vorbiți totdeauna mult și fără rost.

OSIDON: Iar tu îmi inspiri... cum se numește frate, gîngania aia care macină?... care roade pe dinăuntru...?

GEORGESCU: Cariu... Nu te mai frămînta...

OSIDON: Cariu frate... Du-te-n vizuina ta și roade-n liniște.

SCARLAT: Din punctul vostru de vedere lumea se reduce la o groapă înconjurată de o bucată de pămînt pustiu, în care dacă aveți trei boabe de fasole vorbiți o zi întreagă și sînteți fericiți. Pentru mine, lumea înseamnă cu totul altceva.

PLEȘOIANU: Ce mă rog?

SCARLAT: Rîzi?! Nu știi altceva decît să rîzi, dar dacă v-aș lua capetele n-aș găsi în ele decît o adunătură oarecare de gînduri împletite la voia întîmplării. O inteligență amorțită, capabilă de toate lașitățile mărunte și pe deasupra lipsa oricărei demnități de a trăi și de a gîndi personal. E desgustător! Dacă ați trăi între fiare, vă asigur că și ele s-ar da la o parte dinaintea voastră. Mă înnebuniți cu ochii voștri, cu mîinile voastre, cu picioarele voastre, cu tot ce faceți voi într-un egoism teribil. *(Se trîntește și tace cîtva timp, apoi răzbunător).* Este undeva o lume mai presus de orice, o lume curată, fără fiare: LUMEA IDEILOR, dar voi nu veți ajunge niciodată la ea, niciodată!

PLEȘOIANU: Să-i cîntăm prohodul, ca la școală, poate îl mai înveselim.

IORDĂNESCU: Lăsați-l măi copii în pace!

GEORGESCU: Ce crezi Scarlat că groapa asta și podul ăsta e ceea ce numești tu „lumea ideilor noastre"? Te înșeli! Este drept, pînă astăzi noi n-am făcut nimic. N-am răsturnat nici un munte și dacă vom muri desigur nimeni n-o să-și amintească de noi. Școala a fost bombardată, cataloagele zac astupate de moloz și de pe urma lor n-a rămas nici o cruce care să pomenească veșniciei de existența noastră prin binecuvîntatul secol al XX-lea. Dacă privim numai din acest punct de vedere, pe drept cuvînt am avea motive să ne plîngem... Uite, eu văd aici un copac și în vale un rîu. Frunzele cad în apă, se duc cine știe unde. Se pierd împinse de valuri... Cine o să știe că aceste frunze au fost cîndva în acest copac? Dar asta n-are importanță! Nu e nici o tragedie. Important este că ele au fost cîndva în acest copac și că prin ajutorul lor copacul a trăit și a dat rod. Că el va putea înflori, din nou la primăvară. Lucrul ăsta e minunat! Viața e plină de dăruire, de mișcare, de varietate.

DODOLOI: Cît despre varietate avem destule exemple la îndemînă. Acum trei luni eram elevi. Dar țara ne-a încorporat. Ne-a dat arma în mînă și ne-a făcut soldați. Înainte ca să ne culcăm urcam scările pînă la dormitor, acum sîntem scutiți de acest efort. Coborîm trei trepte și sîntem acasă la noi... Mîine, cine știe... ca să te culci vei urca iar cîteva trepte... Asta ca să luăm de exemplu treptele.

OSIDON: Poftim! Hotărîsem să mă las de nuvelistică. Dar viața te obligă să scrii. Toate astea le voi pune într-o nuvelă pe care o voi intitula... O clipă!... *(se ridică și se duce din nou în vale).*

DODOLOI *(cu tristețe)*: S-a dus s-o scrie! Este incorigibil!

PLEȘOIANU: Pentru prima dată îmi dau seama cît de folositoare îmi este filozofia. M-a pocnit un somn... Sînt sigur că am să mă trezesc exact peste zece ani, de-a dreptul la banchetul nostru. O să-mi povestiți tot ce-a fost. Eu o să destup sticlele și Osidon o să-mi citească nuvela.

IORDĂNESCU *(sincer)*: Capul lui Pleșoianu seamănă cu o beșică de porc. Dacă sufli prea mult în ea se sparge.

SACHE *(de sus)*: Ssst! Vine herr comandier!

GEORGESCU *(lovindu-l pe umăr pe Iordănescu)*: Hai, treci sub plapumă! Dacă ne găsește treji, iar ne ține la cărți pînă la ziuă.

IORDĂNESCU *(în timp ce ceilalți dorm sub o foaie de cort)*: Cît de cald e pămîntul!

GEORGESCU: Cînd mă gîndesc că-l calcă cizmele ăstuia...:

SACHE: Stai! Parola!

COMANDANT: Comandat!

SACHE *(lipindu-și călcîiele)*: Poftiți herr comandier.

COMANDANT *(Trece spre cort)*: Culcat la băieți?

SACHE: La băieți culcat, herr comandier.

COMANDANT *(scoțînd o sticlă)*: Bitte rom meine kamarad Sache!

SACHE: Merci, herr comandier. Nein... hab keine... *(comandantul intră în cort; către Dodoloi care se mișcă)*: A vrut să mă încerce că eram în post. De ce nu-mi dă el mîine dimineață? *(Osidon vine de unde a fost).*

COMANDANT *(îi iese în față)*: Hei kamerad! *(întinde picioarele să-i tragă cizmele)* Bitte.

OSIDON *(îi trage cizmele, comandantul intră în cort)*. Să-ți minte că ți-a tras cizmele un poet... Sache — spune istoria că Goethe a tras cuiva cizmele?

SACHE: Istoria?... Nu știu... Știu că istoria lui Călinoiu spunea doar atît: ne vom muta hotarul strămoșesc la Bug!

OSIDON: N-am nevoie de nici un Bug! Să fie țara noastră atîta cît e, dar să nu mai trag cizmele nimănui *(pe drum a apărut o umbră)*

SACHE: Stai! Parola!

CIOBANU: Pace! S-a făcut pace cu Rusia!

SACHE: Ce spui?

CIOBANU: Pace, auzi? S-a încheiat pacea cu Rusia! S-a încheiat armistițiul cu Rusia.

GEORGESCU: Pace!

CIOBANU: Alianța cu hitleriștii s-a terminat! *(Georgescu și Iordănescu s-au tîrît pînă la drum)*

IORDĂNESCU: Pace?

CIOBANU: Da fraților, războiul s-a terminat!

DODOLOI *(a ajuns și el la drum)*: Pace? *(se îmbrățișează tăcuți)*. Dacă-i adevărat...

SCARLAT *(din groapă, lui Osidon)*: Auzi? S-a făcut pace cu Rusia?

OSIDON: Ce spui?

CIOBANU: Am auzit comunicatul cu urechile mele. La compania a treia a fost tămbălău mare. Dar au venit ofițerii și i-au potolit. Pe Flueraș l-au bătut cu picioarele și l-au băgat la carceră. Pace, fraților! Înțelegeți voi?

GEORGESCU: Mai încet c-aude neamțul!

IORDĂNESCU *(S-a dus în groapă și l-a sculat pe Pleșoianu)*: S-a făcut pace! Am terminat! *(îl scoală pe Pleșoianu)*. Scoală Pleșoianu, s-a făcut pace!

PLEȘOIANU: Ți-am spus să mă trezești peste zece ani!

IORDĂNESCU: Au trecut mai mult de zece ani. A trecut o viață. N-auzi? S-a terminat războiul. *(Îmbrățișările continuă pe tăcute).*

SCARLAT: Și noi ce facem acum?

OSIDON: În primul rînd scăpăm de groapa asta.

SCARLAT: Ah, bine că scăpăm odată de ea.

CIOBANU: Tăcere! E aici? *(arată spre cort)*

DODOLOI: Da!

CIOBANU *(încet)*: Fraților, partea cea mai grea a trecut. Alianța noastră cu hitleriștii s-a terminat, Antonescu a căzut. Dar nemții vor să ne tîrască cu ei peste graniță.

DODOLOI: Dar cum pot face asta?

SACHE: Refuzăm să mergem cu ei!

GEORGESCU: Au suficiente mijloace ca să ne silească.

PLEȘOIANU: Eu arunc haina militară și mă car!

GEORGESCU: Spuneți-mi cinstit: este vreunul dintre voi care vrea să plece cu hitleriștii? *(toți se privesc)*. Nu!

SCARLAT: Nici unul!

CIOBANU: Ascultați! Cotorman, care știți că e agentul de legătură pe lîngă comandamentul german, a fost trimis să împartă ordine tuturor ofițerilor nemți din zonă. Dintr-o clipă într-alta trebuie să sosească aici. Ordinul trebuie să cadă în mîinile noastre. Aflăm dispozițiile precise și putem împiedica retragerea.

DODOLOI: Cum?

SACHE: Tăceți! Vine cineva! *(băieții se culcă lîngă drum)* Stai, cine-i?

COTORMAN: Agentul de legătură.

SACHE: Înaintează!

COTORMAN: Trebuie să înaintez comandantului personal un ordin. *(Dodoloi, Pleșoianu, Iordănescu, Georgescu, au trecut în spatele lui Cotorman).*

SACHE: Ce fel de ordin?

COTORMAN: Nu te privește! Urgent! *(Cotorman e prins, înfășurat în foaia de cort și trîntit lîngă drum).*

GEORGESCU: Dacă strigi vei fi împușcat! Ordinul! Dă ordinul!

COTORMAN: N-am nici un ordin!

CIOBANU: Împușcă-l!

COTORMAN: Nu mă trădați comandantului?

DODOLOI: Pe cinstea mea.

COTORMAN: Luați-l din buzunarul drept.

PLEȘOIANU *(îi ia ordinul și îl dă lui Georgescu)*: Iată-l!

GEORGESCU *(ia ordinul și le explică)*: Se hotărăște retragerea nemților împreună cu noi. Podul de aici trebuie asigurat. Prin urmare nu ne rămîne decît un singur lucru de făcut: podul! Podul trebuie aruncat în aer. Singura lor posibilitate de retragere. Distrugînd podul sîntem salvați. Mai trebuie distruse rezervoarele de benzină. Comandamentul german trebuie înconjurat și împiedicat să acționeze.

CIOBANU: De toate acestea vă voi scăpa eu. Cît trotil aveți?

IORDĂNESCU: O ladă!

CIOBANU: Cine-și ia răspunderea să arunce podul în aer?

IORDĂNESCU: Eu!

GEORGESCU: Și eu!

DODOLOI: Și eu!

CIOBANU: Georgescu și Iordănescu vor merge la pod. Cine-l păzește pe Cotorman?

SACHE: Îl iau asupra mea!

CIOBANU: Nu trebuie să simtă nimic. Dodoloi și Sache vă îngrijiți de asta. Mă duc. Uitasem un lucru principal. Acționați la prima rachetă verde. Pînă atunci liniște desăvîrșită!

DODOLOI: Nici o grijă. Aoleo dați-mi niște bani.

GEORGESCU: Bani? Pentru ce.

DODOLOI: Îmi aduc noroc. Am un plan *(toți se caută prin buzunare și-i dau ce au).*

CIOBANU: Ne-am înțeles? Atunci să mergem *(către Georgescu și Iordănescu)*. Aveți grijă. În mîinile voastre sînt viața și libertatea noastră. *(Iese. Iordănescu și Georgescu iau lada și se urcă pe drum).*

GEORGESCU: Chibrituri!?

IORDĂNESCU *(se întoarce după cîțiva pași)*: Chibrituri! Nu știi că nu fumăm?

DODOLOI: Scoateți chibriturile fraților!

PLEȘOIANU *(se caută prin buzunare)*: Nu, n-am.

DODOLOI: Sache, ești fumător.

SACHE: Cum o să am în post chibrituri? *(se caută toți prin buzunare).*

SCARLAT: Cum domnule, pentru un băț se dărîmă tot? Căutați un băț, înebunesc!

OSIDON: Ia te uită cum se poate schimba finalul unei nuvele din pricina unei gămălii de chibrit!

DODOLOI: La herr comandier! Ultima soluție! *(se vaită ca și cum ar avea groaznice dureri de stomac)*. Au! Au! Culcați-vă! Herr comandier! Herr comandier!

(băieții se culcă, comandantul iese din cort. Are în colțul gurii o țigară).

COMANDANT: Was soll das bedeuten?

DODOLOI: Mein! Herr comandier! Au!

COMANDANT *(Aruncă țigara)*: Vas ist das? *(Iordănescu sare la ea dar comandantul o strivește sub papuc).*

DODOLOI: Mein herr comandier, un foc!

COMANDANT: Bitte?

DODOLOI: Un chibrit! Cum se spune la chibrit? Mein comandier!

COMANDANT: Ah! Chibriten! Zundholz... bitte... *(scoate bricheta. Dodoloi aprinde repede o țigară. Iordănescu aprinde repede alta).*

DODOLOI: Ia țigările astea.

OSIDON: Ia-le și pe ale mele.

DODOLOI: Fumați cu schimbul. Șterge-o! *(mestecă în mîini niște cărți de joc și fluieră „Lilly Marlen").*

COMANDANT: Ah! Lilly Marlen! Schön!

DODOLOI: Eu zic, herr comandier — că n-ar strica la ora asta... un mic *(sforțîndu-se nemțește)* Machen sie ein Kleine poker?

COMANDANT: Haben sie geld... lei... genug?

DODOLOI: Iavol! Ist lei! *(scoate banii și-i arată).*

COMANDANT: Augeblich *(comandantul intră în cort)*

DODOLOI: *(se apropie repede de Pleșoianu și-i șoptește ceva la ureche. Apoi se retrage repede lîngă cort).*

PLEȘOIANU: Înțeles! *(Comandantul iese din cort cu țigări, rom și un scăunel).*

DODOLOI *(lui Osidon)*: Ia loc! *(Îl așează pe Osidon cu fața spre cort obligîndu-l pe comandant să se așeze cu spatele. Se fac cărțile și se joacă).*

OSIDON: Ați cîștigat mîna întîia. Herr comandier! *(se împart iar cărțile și se joacă mai departe)*. Ați cîștigat și mîna a doua, herr comandier, *(Pleșoianu intră în cort).*

DODOLOI: Sperăm că ultimul pot e al nostru. Vă supără? *(îi întinde cărțile la tăiat).*

COMANDANT: Gut!

DODOLOI *(lui Osidon)*: Nu spuneam eu? E de partea noastră. Mărește potul că Pleșoianu lucrează!

COMANDANT: Blind!

OSIDON: Ower! Da n-am nimic!

SCARLAT: N-are a face, ține-o așa!

COMANDANT: Zwei!

OSIDON: Toate trei.

DODOLOI: Și eu tot trei.

PLEȘOIANU *(iese din cort)*: Chintă royală la as! *(îi dă lui Dodoloi ceva).*

DODOLOI: Ce aveți, herr comandier?

COMANDANT: Full.

DODOLOI *(aruncînd cărțile)*: Ați pierdut herr comandier *(în acest moment racheta verde s-a înălțat pe cer).*

COMANDANT: Was geschiet hier? *(detunătură la pod)*. Was ist das?

SACHE: Ați pierdut totul herr comandier! Și potul și podul. Adică tot! *(comandantul se predă; e scos. În depărtare se aud explozii puternice. Cerul se luminează, împușcături, zgomote de luptă).*

TOT GRUPUL: Ura! Sîtem salvați.

DOLODOI: Datorită lui Georgescu!

PLEȘOIANU: Și lui Ciobanu și Iordănescu. Îi facem eroi ai generației. Ura!

DOLODOI: Georgescu trebuie să se întoarcă. Hai să-l primim cu cîntecul care-i place lui cel mai mult *(grupul se așează și începe să cînte)*:

E așa senină slava
E atîta pace-n cer...

IORDĂNESCU *(a venit pe drum și-i spune încet lui Sache)*: Sarcina a fost îndeplinită. Podul a fost aruncat.

SACHE: Unde-i Georgescu?

IORDĂNESCU: S-a băgat la piloni cu trotilul în brațe. Podul s-a prăbușit peste el. Altfel nu se putea.

SACHE: Lasă, spunem băieților mai tîrziu.

CORUL: E așa senină slava
Și-i atîta pace-n cer...

CORTINA

Expoziția de artă plastică sovietică

Lucrări inspirate din viața de azi a tineretului

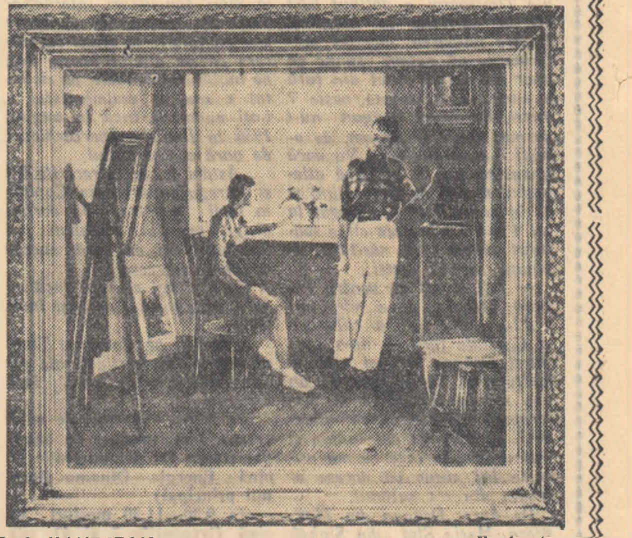
Este interesant faptul că artiștii plastici sovietici, trimițînd la București lucrări de-ale lor dintre cele mai semnificative, au inclus multe tablouri reflectînd viața tinerei generații. Așa în „Tania, nu clipi!" M. M. Boji grupează în jurul aparatului de fotografiat (nelipsit astăzi din casele sovietice) doi copii, frați probabil. Culorile foarte vii ale tabloului creează o atmosferă veselă, optimistă, potrivită aerului de fotograf profesionist pe care-l adoptă băiatul cînd țintește obiectivul spre chipul drăgălaș, deschis al surioarei cu nas cîrn și fundă.

Chestiunilor gingașe dar și spinoase ale dragostei le-a dedicat G. S. Handjean pictura sa „Explicația". Jena, timiditatea celor doi tineri care s-au întîlnit pentru a lămuri lucruri ce despart, sau dimpotrivă apropie sufletele lor găsesc înțelegerea fiecărui privitor.

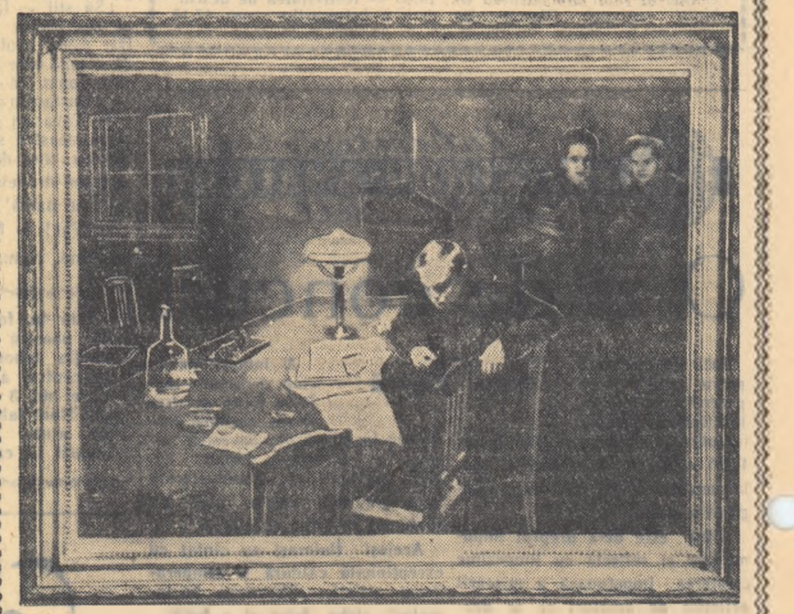
Abordînd cu curaj problema resentimentelor pe care le are cel în cauză, imediat după ce a primit o critică deschisă, spusă curajos în ședință, tînărul pictor M. V. Klionski în lucrarea sa de diplomă „După adunare" încheagă un conflict de actualitate.

M. M. BOJII — *Tania, nu clipi!*

G. S. HANDJEAN — *Explicația*

M. V. KLIONSKI — *După adunare*

Nicolae Labiș

Legătorii de plute

Cînd se ivește pluta la cotituri, drumeții
Înghit cu ochii suplu-l șirag strălucitor
Și amețiți în asprul văzduh al dimineții
Îngînă cîte un cîntec de Bistrița și dor.

Poate n-aud departe, în munte, cum vibrează
Butucii între stejuri și sfredelu-n butuci.
Nu știu cum curg pe frunte sudorile-n amiază
Ca plutele s-alerge pe valuri, iuți năluci.

Dacă-s duioși drumeții, dacă iubesc natura,
Își împărtesc cu patos pornirile subțiri,
Ca-n farmec le-nflorește aromitoare gura
Și își apreciază profundele simțiri.

Dar eu cunosc pe-acela ce plutele le-mbină,
Bărbați bătuți de vînturi ca gîndul pămîntesc,
Cei care simt poezia nu-n flori ci-n rădăcină,
Eu îi cunosc. Pe acela îi iubesc.

Ei simt, tăcînd, lumina, îi înțeleg chemarea;
Și îi încîntă truda pe care-o văd dînd rod.
Nu-și stilizează-n triluri orale încîntarea,
Nici surdele neliniști ce-n ceasuri aspre-i rod.

Iar cînd se umflă apa și nemilos strivite
Dantelele din unde în liniște se sparg,
Cu nepăsare, parcă, privesc cum zarea-nghite
Nostalgicele plute ce trec fără catarg.

Mica CRONICĂ Literară

H. Rohan: „UN CARACTER SLAB"

E mai mult comentariu, explicarea cu lungi reveniri și digresiuni a unei nuvele posibile, decît o nuvelă în înțelesul obișnuit al cuvîntului. Nu vedem faptele, cît implicațiile psihologice și consecințele lor îndelung explicate. Nu vedem acțiunea (aceasta se desfășoară undeva în afară), ci replica în conștiința oamenilor a unei acțiuni epice. Sîntem martorii unei dezbateri interioare ai cărei termeni sînt categorici, în opoziție unul față de celălalt. Nuanțele și mișcările sufletești imperceptibile joacă un rol, fără a avea însă o valoare determinantă. Eroina nuvelei, Ștefania, proaspătă absolventă a institutului de medicină se întreabă ce are de făcut. Se află undeva într-o circumscripție sătească unde fusese repartizată după terminarea anilor de studiu și primește o scrisoare din partea tatălui ei care o cheamă în capitală să lucreze în clinica unui vestit chirurg. Soluțiile sînt extreme, ceea ce imprimă dezbaterii interioare un ascuțit caracter dramatic. Întrebarea e dacă Ștefania va rămîne în circumscripție sau va abandona-o în favoarea vieții din Capitală și a gloriei ce avea să vină; dacă va rămîne lîngă soțul ei sau îl va părăsi. Așa dar e o oscilație între două soluții extreme, comentată de scriitor uneori cu naturalețe, alteori cu exagerată afectare. Nuvela, așa cum e construită, are aspectul unei demonstrații pe care o urmărim cu interes, spre a afla în cele din urmă de care parte sînt majoritatea argumentelor. **Ștefania e un caracter slab. Ce a vrut** să ne arate scriitorul este că înțelesul acestei noțiuni nu e strict temperamental, nu ține exclusiv de o oscilare a voinței. Lupta se petrece undeva în conștiința eroinei care grupează argumentele, le cercetează, le clasifică, le acceptă sau le respinge și apoi face totalul, luînd o hotărîre. Momentele epice, fazele de urmărire obiectivă a vieții ocupă un loc restrîns în nuvela lui H. Rohan, autorul considerînd că vocația sa stă mai cu seamă în psihologie. Nu s-ar putea spune cu siguranță dacă aceasta e întemeiată. Scenele de viață (cazuri felurite de boală, rememorate de Ștefania) sînt de cele mai multe ori autentice, au un anume firesc, ceea ce trebuie s-o spun, nu se întîmplă întotdeauna cu comentariul psihologic. De aceea ar fi o profeție riscantă să spunem că vocația lui H. Rohan stă neapărat în analiza stărilor interioare. Îi lipsește deocamdată, în vederea realizării acestei vocații, simțul măsurii lucrurilor, exercițiul sobrietății, o anume decență în exprimarea sentimentelor. Deocamdată însă, tînărul autor, aflat la prima sa carte, ne-a dat un comentariu analitic, valoarea și slăbiciunea nuvelei stau așadar în felul specific al comentariului. Cum am zis, are aspectul unei demonstrații. Scriitorul își fixează tema și caută argumente spre a o face convingătoare; într-o formulare strînsă am spune că e vorba de realizarea fericirii individului în mijlocul colectivității, ca rezultat al participării sale la alinarea suferinței oamenilor. Ștefania va înțelege la capătul unei îndelungi deliberări că opera căreia i se consacră îi dă sentimentul că oamenii au nevoie de ea — nu se pot lipsi de ea, **lucru care îi dă o mulțumire de**plină, infinit mai mare decît satisfacția ce ar avea-o părăsindu-i, în speranța de a se stabili în Capitală. La un moment dat, ea ascultă o convorbire ce se desfășoară în casa ei, între inginerul agronom și entuziastul învățător Danteș — intelectualii satului. Aceștia reprezintă, aș zice, nu două personaje cu existență obiectivă, ci mai curînd două ipostaze ale conștiinței ei, simbolizează cei doi termeni extremi între care sufletul Ștefaniei se zbate: blazarea, spectrul oboselii și al ratării, perspectiva dezastruoasă ce o înfățișează agronomul morfinoman și entuziasmul, dăruirea exuberantă, nestăvilită, simbolizată de învățătorul Danteș. În fond învățătorul și agronomul ar fi putut prea bine nici să nu fie două existențe reale, și ne-ar fi apărut foarte firească prezența lor ca un rezultat pur al închipuirii înfierbîntate a minții în căutarea febrilă de soluții. Aici surprindem cu limpezime existența celor două planuri de care am vorbit mai înainte: desfășurarea epică, obiectivă a faptelor și replica ei în conștiință, acel comentariu psihologic care domină nuvela și îi conferă un aspect particular. Obiectiv vorbind, și agronomul și Danteș consideră rămînerea Ștefaniei în sat ca o jertfă pe altarul istoriei, o jertfă a aptitudinilor, însușirilor personale pe altarul necesității sociale, cu deosebirea că cel dintîi o respinge ca inutilă, pe cînd cel de al doilea o îmbrățișează cu entuziasm și o recomandă cu pasiune Ștefaniei. Aici ne dăm seama ușor că cele două planuri există, mai mult încă: se contrazic. Din cuvintele lui Danteș rezultă în mod greșit că socialismul propune oamenilor să-și înfrîngă aspirațiile individuale, **în favoarea idealurilor mari** ale istoriei. („Totuși mai presus de toate este istoria — zice Danteș. Ce importanță au mai avut dorințele sau aspirațiile indivizilor, atunci cînd istoria le-a cerut..." etc.) ca și cum aspirațiile firești către fericire ale oamenilor se opun cu necesitate năzuințelor societății. Obiectiv, în planul vieții reale, Danteș ne apare ca un fiecar (nu spun că ne apare ca un fanatic convins, fiindcă nu-l vedem nici o clipă punînd în practică ideile sale înfocate). Acest lucru însă nu rezultă decît în contrazicere cu comentariul entuziast de care Danteș se bucura în nuvelă. Scriitorul nu pare a fi înțeles că un asemenea personaj impune un punct de vedere critic. De unde rezultă un hibrid: acolo unde simțim nevoia unui cadru caricatural, scriitorul comite inabilitatea de a trage liniile unui cadru de o gravitate puțin indicată, adoptînd un ton cît se poate de serios. În schimb, paginile în care Ștefania meditează asupra căsniciei ei cu Galin și a destinului legăturii dintre ei în perspectiva hotărîrii de a rămîne ori nu în sat, sînt lipsite de artificialitate, și în genere, convingătoare. Aceasta e și partea bună a nuvelei, cu atît mai mult cu cît nu constituie în viziunea autorului o problemă secundară, derivată. Ștefania are la început sentimentul nevinovăției, ea nu se simte cu nimic răspunzătoare față de Galin. Dimpotrivă, crede că Galin poartă principala răspundere a impasului intervenit în căsnicia lor, asta fiindcă el „trădase înțelegerea lor tainică de a nu se lăsa în voia vieții de aici". Ștefania se simte așadar ispitită să atribuie această presupusă trădare slăbiciunii de caracter a lui Galin, și va trebui să treacă printr-un **dureros examen, printr-un proces** de înfrîngere a propriului ei orgoliu pînă să-și dea seama că de fapt nu era vorba decît de propria ei slăbiciune. Între timp ni se aduc noi argumente: Ștefania trebuie să nască, e singură, părăsită de toți și încearcă să-și închipuie că și alte femei îi împărtășesc soarta. E înduioșată cînd își dă seama că răceala cu care bănuia că oamenii din sat o privesc e numai aparentă, că e numai rezultatul firesc al propriei sale rezerve.

Demonstrația se face prin aglomerare de argumente, cărora le e proprie o anume putere de convingere și în cele din urmă e sugerată hotărîrea Ștefaniei de a rămîne în sat, printre oamenii care au nevoie de ea și îi pot oferi o fericire neașteptată. Demonstrația așadar izbutește, dar rămînem cu sentimentul stînjenitor că autorul și-a propus o temă căutînd cu tot dinadinsul argumente logice, (prea logice pentru literatură!) care s-o ilustreze și s-o impună. Partea slabă a nuvelei își are însă originea în primul rînd în lipsa de sobrietate a analizei. Pătrunderea psihologică, proprie literaturii de analiză, cere din partea unui scriitor multă maturitate, stăpînirea sigură a instrumentului de cercetare. Nicăieri falsitatea nu sare în ochi cu atîta stridență, nicăieri grandilocvența, afectarea teatrală, bombastică nu se dovedesc mai nefaste ca în domeniul acesta atît de pretențios al literaturii de analiză. Darul de povestitor, arta dialogului, chiar subtilitatea se dovedesc pe acest teren insuficiente. E de ajuns ca scriitorul să forțeze puțin nota, să accentueze mai mult decît se cuvine, ori mai puțin — și o construcție oricît de bine pregătită, de argumentată se poate prăbuși. Trebuie de aceea să spunem cu toată severitatea la care ne obligă un debut promițător, că H. Rohan n-a deprins încă acea sobrietate, acea măsură firească a lucrurilor, acea decență a expresiei fără de care nu putem concepe un analist al sufletului uman. Multe, prea multe pagini suferă de bombasticism, de dilatare nepermisă a expresiei. Sentimentele sînt strigate, oscilația interioară se traduce în frazeologie. „Golul căpăta proporții cosmice, halucinante...". „Se încorda să deslușească ceva în cosmos și nu-și găsea nici un punct de sprijin". Ce sens au aceste vorbe? Lui Galin îi naște nevasta cu chinuri îngrozitoare iar el nu se poate hotărî să se desprindă de la tribună: ține o cuvîntare despre lupta pentru pace! Ștefania primește o scrisoare de acasă și nu-i vine în minte ceva mai omenesc decît ideea că e vorba „de participarea ei la istorie"! Ștefania trebuie să nască și meditează în cuvinte bombastice la „marea jertfă" de a fi mamă! Din cînd în cînd ne e dat să citim și aforisme de o îndoielnică valoare, de tipul „Plînsul nu rezolvă niciodată nimic" sau „cea mai vie manifestare a unui caracter integru este voința". Ștefania vrea să se sinucidă dar vedem că pînă și această chemare gravă a morții se traduce în cuvinte goale: „Nu crengile mestecenilor băteau acolo, ci ghiarele reci ale morții. O chema!" etc. Ar fi păcat ca H. Rohan, a cărui primă nuvelă arată — cum am spus — calități reale, să stăruie și de-acum încolo în această manieră regretabilă de analiză, fără să gîndească mai substanțial asupra marilor dificultăți și exigențe particulare acestui gen de literatură.

LUCIAN RAICU

Pledoarie pentru școala mixtă

(Urmare din pag. 1-a)

tancă inteligentă, fruntașă la învățătură și teribil de ambițioasă. Ieni ar fi dat orice să audă spunîndu-se în toată școala — și eventual în tot cartierul — că detașamentul ei e fruntaș și a înfăptuit niște lucruri nemaivăzute și extraordinare. Drept care a adunat în jurul ei cîteva fetițe tot atît de ambițioase, cu care s-a apucat de treabă, lăsînd în plata domnului băieții cei „răi și neînțelegători". Bineînțeles că băieții, oricît ar fi fost ei de lipsiți de ambiție, n-au admis totuși să fie considerați drept „cantitate neglijabilă" și au declanșat furtuna. A fost convocată o adunare în care a spus fiecare ce avea pe inimă, cîțiva băieți au cerut chiar ca Ieni să nu mai fie președintă, dar colegii lor nu s-au aprobat. Fiind la urmă au căzut de acord — și fetițele și băieții — că din tot detașamentul tot Ieni e cea mai bună pentru această sarcină și că ei, cu toții, vor trebui s-o ajute.

Bineînțeles că problema nu s-a rezolvat dintr-o dată, dar acesta a fost un prim pas. Al doilea l-au făcut fetele, ridicînd problema [illegible] ca băieții să le adreseze cu ireverențiosul „fă". Camelia Gheorghiu a propus să fie discutată semnificația acestui cuvînt.

Cu acest prilej, instructorul lea povestit că a fost de curînd prin comuna lui natală și că acolo fetele se considera jignite atunci cînd cineva li se adresează astfel. De atunci, băieții se mai controlează și se poartă mai frumos cu fetele. E drept, mai sînt doi care fac clasa de rușine: Petu Gheorghe și Ionescu Ilie, dar acum sînt numai ei doi. Anul trecut reușeau să atragă pe lîngă ei cîțiva pionieri foarte buni, printre care Stirimbu Ovidiu și Victor Matache. Se amuzau trăgînd fetele de codițe, provocînd discuții despre ele, erau sufletul oricărei acțiuni indisciplinate. Atunci a intervenit cu energie chiar colectivul de conducere al unității și, după toate dovezile, relațiile diplomatice s-au îmbunătățit mult. Acum, nimeni nu mai consideră obrăznicia o glorie, iar obraznicii cei care nu învață au început să încerce penibilul sentiment al izolării și rușinii.

„Lovitura de grație" au dat-o însă încordării dintre copii acțiunile comune organizate cu multă inteligență și tact pedagogic. O excursie, o vizită la un muzeu, un spectacol la Teatrul Țăndărică... Erau interesante și vii discuțiile de după spectacol, schimbul de păreri se lega firesc și nimeni nu se întreba dacă discută cu o fetiță sau cu un băiat... Pe urmă a început munca de strîngere a fierului vechi, în care băieții au găsit un mod de a se afirma pozitiv în fața fetelor: ce poate fi mai cavaleresc decît să apari — pe neașteptate — lîngă o fetiță obosită, care se trudește să transporte o bucată de fier vechi și s-o ajuți, respingînd cu mărinimie toate dovezile ei de recunoștință? În orice caz, lăsînd gluma la o parte, în domeniul acesta, fetițele și băieții s-au întrecut fără nici un rău și au constituit grupe după adrese și au reușit să strîngă și să predea 10.550 kg. fier vechi. La sfîrșitul acțiunii au primit ca premiu un aparat de radio, care evaluează oarecum eforturile lor; ceea ce nu poate niciodecum fi însă evaluat, deși constituie după părerea mea, rezultatul cel mai important, e prietenia care s-a înfiripat.

Duceți-vă acum la Școala elementară nr. 40. Nu vă promit marea cu sarea, n-am să vă spun că nu se mai întîmplă cîte o ceartă aprinsă pentru un fleac de nimic sau că acum, în vacanță, fetele și băieții vin cu toții la tabără și se joacă împreună. De multe ori ai să vezi fetele lucrînd cuminți în cercuri sau venind la meditații, iar băieții bătînd tot timpul o minge de fotbal pe un maidan. Ce să-i faci, așa-s băieții... Ceea ce n-o să vedeți însă, cu siguranță, sînt părinții îngrijorîndu-se de soarta copiilor lor. S-au convins de mult că trăiesc o viață normală și că depinde de ei să ajungă oameni.

ILEANA POPOVICI

O delegație a Adunării Naționale franceze și a Consiliului Republicii din Franța va vizita țara noastră

In dorința de a dezvolta relațiile de prietenie dintre poporul romîn și poporul francez, președintele Marii Adunări Naționale, Constantin Pîrvulescu, a adresat d-lor Andre Le Troquer, președintele Adunării Naționale franceze și Gaston Monnerville, președintele Consiliului Republicii, cîte o scrisoare prin care invită în numele Marii Adunări Naționale a R.P.R. ca o delegație a Parlamentului francez să viziteze în acest an R.P.R.

La 26 iulie d-nii Andre Le Troquer și Gaston Monnerville le au trimis cîte o scrisoare președintelui Marii Adunări Naționale a R.P.R. prin care fac cunoscut că Biroul Adunării Naționale franceze și Biroul Consiliului Republicii, pornind de la convingerea că contactele între parlamentarii celor două țări le vor permite să se cunoască mai bine și să stabilească între ei relații cordiale, au hotărît să accepte această invitație.

Conform acestei hotărîri o delegație a Adunării Naționale franceze compusă din 10 membri căreia i se va alătura o delegație a Consiliului Republicii compusă din 5 membri, va vizita Republica Populară Romînă în cursul lunii octombrie a. c.

(Agerpres)

Intreceri patriotice la predarea cotelor

CRAIOVA (de la corespondentul nostru). — Țăranii muncitori din comuna Afumați, raionul Băilești, și-au făcut un obicei. Cu cîteva zile înainte de sesiunea comitetului executiv al sfatului popular discută cu deputații, pe circumscripții, despre necazurile și dorințele lor, despre bunul mers al treburilor în comună.

Dacă într-o circumscripție se face vreo propunere, se ia o inițiativă bună, ea este discutată, sprijinită și aplicată de toți țăranii muncitori.

Așa s-a întîmplat și în luna iulie. Țăranii muncitori din circumscripția nr. 1, în consfătuirea care a avut loc cu deputatul lor Gană Stan, au spus: „Se apropie ziua de 23 August. In cinstea acestei zile noi vrem să fim fruntași pe comună la treierat și predarea cotelor. Ne-am gîndit să chemăm la întrecere toate circumscripțiile din comună".

In numai cîteva ore această veste a ajuns în toate circumscripțiile. In afară de faptul că au răspuns chemării, țăranii muncitori din celelalte circumscripții au propus chemarea la întrecere a tuturor comunelor din raion. Dorința le-a fost îndeplinită. In cîteva zile au primit răspunsurile la chemare de la toate comunele.

Munca pentru cîștigarea întrecerii a început. Comuniștii Petre Belu, Vasile Voinea, Constantin Vică și Emil Stana au încărcat în care primele boabe de grîu treierat și au pornit spre baza de recepție. Tot la fel au procedat și utemiștii Ion Dudu, Alexandru Stănilă, Alexandru Zamfir, Gheorghe Mitre și mulți alții.

Fruntași pe comună la predarea cotelor sînt inițiatorii întrecerii patriotice (cei din circumscripția nr. 1). In circumscripția lor toți țăranii muncitori și-au predat în întregime cota la produsele agricole. In întregime și-au predat cotele și țăranii muncitori din circumscripțiile nr. 7, 13, 15 și 17.

Cuvinte de laudă se pot spune despre marea majoritate a țăranilor muncitori din Afumați, care au contribuit la îndeplinirea angajamentului luat în cinstea zilei de 23 August. Pînă în seara zilei de 16 august planul de predare a cotelor la produse agricole a fost îndeplinit în proporție de 99 la sută.

Ziua de 23 August este așteptată de țăranii muncitori din comuna Afumați cu mare nerăbdare. Ea le va aduce drapelul de comună fruntașă pe raion la treierat și predarea cotelor.

ACTUALITATEA pe scurt

Legături trainice

Intre tineretul romîn și tinerii din alte țări s-au stabilit trainice legături de prietenie și colaborare, cimentate de-a lungul anilor de luptă comună pentru întărirea unității tinerei generații, pentru un viitor fericit, pentru pace și prietenie.

In acest an țara noastră a fost vizitată de tinerii din R.P. Albania, R.P. Chineză, Danemarca, Finlanda, Franța, R.D. Germană, R.F. Germană, Indonezia, Italia, Islanda, R.P.F. Iugoslavia, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, R.P. Polonă, R.P. Ungară, Uniunea Sovietică și din alte țări.

Și în anul acesta au loc întîlniri ale tineretului la frontierele cu țările vecine și prietene. Primele întîlniri au avut loc cu tinerii din R.P. Bulgaria și R.P. Ungară. De 23 August, în ziua marii noastre sărbători naționale, tineri romîni vor merge la Chișinău într-o vizită prietenească, în timp ce tineri sovietici se vor întîlni la Iași cu prietenii lor romîni. *Reprezentanți ai tineretului nostru sătesc vor lua parte la Tabăra internațională a tinerilor țărani, organizată în R.P. Bulgaria. In aceste zile, 50 de pionieri romîni împreună cu prietenii lor bulgari fac o interesantă excursie pe Dunăre și Marea Neagră.*

In săptămînile următoare tinerii romîni vor primi în mijlocul lor noi oaspeți de peste hotare. Tineri din R. Cehoslovacă, Franța, Marea Britanie, R.P. Polonă, R.P. Ungară, Uniunea Sovietică și din alte țări au fost invitați să petreacă vacanța în stațiunile de la munte sau pe litoralul însorit al Mării Negre. Se așteaptă sosirea pentru schimb de experiență a unor redactori și ziariști ai presei de tineret din numeroase țări. In acest timp țara noastră va mai fi vizitată de tineri muncitori, tineri săteni și studenți din Afganistan, Austria, Danemarca, Egipt, Franța, India, Iordania, Irak, Italia, Liban, Marea Britanie, Norvegia, R.P. Polonă, Siria, Suedia, Tunis, R.P. Ungară, Uniunea Sovietică și din alte țări.

Instantanee — De ce diferă prețurile?

Piețele Capitalei par un mozaic de culori vii. Roșii, vinete, ardei verde, pepeni verzi și galbeni, morcovi, mere, prune etc., așezate grămezi, încîntă ochiul.

Unitățile „Aprozar" sînt în general bine aprovizionate, și la prețuri în continuă scădere. Prețurile la legume au scăzut în ultimile zile. Roșiile care se vindeau la piața „Ilie Pintilie" cu 1,25 lei kg. au scăzut acum la 1,10 lei kg., iar cele pentru gătit la 0,70 lei kg. Ardeiul gras de la 1,50 la 1 leu kg. Vinetele costă 1,20 lei kg. In piața „1 Mai" și „7 Noiembrie" însă vinetele costă 1,80 lei kg. iar ardeiul 1,50 lei kg.

„Dar sînt de altă calitate" — vă vor spune vînzătorii. Din păcate, la ardei și vinete diferența de calitate nu e aici prea evidentă. In general, vinetele sînt mici, nu sînt alese ca să se poată vorbi de calități. Intre cele din piața „Ilie Pintilie" care costă 1,20 și cele de la unitățile „Aprozar" din piețele „1 Mai" și „7 Noiembrie" există o diferență la preț de 0,60 lei, dar nu și o diferență de calitate. De ce aceasta? Ce încarcă prețul într-o piață în raport cu alta?

Pe piețe se observă lipsa unui produs apreciat, cum este varza. O.C.L. „Aprozar" trebuie să aibă grijă să aprovizioneze piețele din belșug și cu varză — produs mult căutat.

K. D.

O nouă operațiune C. E. C.

Direcția Generală a Caselor de Economii și Consemnațiuni anunță introducerea unei noi operațiuni pentru cetățenii ce doresc să-și păstreze banii pe librete de economii un timp mai îndelungat: depunerile pe termen cu dobîndă 6 la sută.

Informațiuni se pot lua la toate unitățile C.E.C.

Agenda turistică

In aceste zile frumusețile neasemuite ale Bucegilor se relevă excursioniștilor în toată splendoarea lor. Amatorii de înălțimi au și reținut locuri în acceleratele ce pornesc sîmbătă la ora 15,38 din Gara de Nord. De asemenea, tinerii bucureșteni pot petrece o duminică plăcută la cabanele din pădurea Brăncești și de la Mihăilești pe malul Argeșului.

Luni 20 august încep excursiile de zece zile la Borșa în masivul Rodnei. Pentru zilele de 23-24, cabanele din Bucegi sînt deschise tinerilor din colectivele ce au mijloace proprii de deplasare.

Se fac înscrieri pentru excursia pe Dunăre și în Deltă din zilele de 25—26 august. Plecarea e sîmbătă orele 13,21 — sosirea în București duminică 26 august în jurul orelor 23.

Înscrieri la învățămîntul de cultură generală fără frecvență

Ministerul Invățămîntului anunță că, incepînd cu anul școlar 1956/1957 intră în vigoare un nou sistem de organizare și funcționare a învățămîntului de cultură generală fără frecvență care dă posibilitatea tinerilor și adulților să-și continue studiile, asigurîndu-se în același timp pregătirea lor prin cursuri cu lecții de sinteză, consultații, lucrări de laborator.

In fiecare raion a luat ființă cîte o secție fără frecvență pe lîngă o școală medie de 11 ani sau un centru de consultații pe lîngă o școală elementară de 7 ani (acolo unde nu sînt școli medii de 11 ani).

Se pot da examene pentru o clasă sau pentru mai multe clase în același an școlar.

Pentru cunoașterea condițiilor și obligațiilor ce le revin, candidații vor cere informații direct de la orice școală elementară și medie sau de la secțiile de învățămînt ale sfaturilor populare raionale și orășenești.

Inscrierile au început și continuă să se primească la școlile medii de 11 ani cu secții fără frecvență pînă la 15 septembrie a. c.

Muzeu Cuza la Iași

Pe strada Republicii din Iași s-a deschis un mic șantier: o clădire veche, impunătoare, cu coloanele străjuite de statui masive a căpătat un înveliș de papură și carton. In interior se zăresc schele prin care o echipă de zidari, tencuitori, artiști ornamentali, tehnicieni robotesc de zor. Pe un perete din afară o placă de marmoră neagră poartă săpate cuvintele: „Ultima reședință domnească din Iași, de la anul 1859 la anul 1862 a lui Alexandru Ion Cuza, primul domn al Principatelor Unite ales prin libera voință a poporului".

Cititorii au ghicit desigur: aici se reconstituie casa domnitorului Cuza și se amenajează un muzeu în memoria primului domn al celor două principate, prietenul apropiat al țăranilor năpăstuiți. Inițiativa organelor locale este lăudabilă și ea va îmbogăți bătrînul și străvechiul Iași cu încă un monument istoric ce va atrage desigur atenția vizitatorilor și a celor care studiază istoria acestor locuri.

G. PETRE

Consfătuire cu studenții și aspiranții romîni care învață în U. R. S. S.

Ministerul Invățămîntului convoacă pe toți studenții și aspiranții romîni care studiază în U.R.S.S. și în țările de democrație populară, la o consfătuire care va avea loc în ziua de 25 august 1956.

Lucrările consfătuirii se vor desfășura în localul Facultății de Științe Juridice din b-dul 6 Martie nr. 64 cu începere de la ora 8 dimineața. Prezența este obligatorie.

Tineri romîni în Danemarca

De curînd a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre Copenhaga, o delegație a tineretului din R.P.R. care va vizita timp de 15 zile Danemarca la invitația Comitetului Danez al Festivalului.

Delegația este condusă de Gheorghe Micota, membru al C.C. al U.T.M.

OAMENI ȘI... CARICATURI

(Urmare din pag. 1-a)

mere încăpătoare în clădirea sfatului popular.

Te surprinde migala, meticulozitatea cu care a fost orînduită și etichetată fiecare exponată din punctul agricol. Fiecare eprubetă sau borcănaș cu semințe, fiecare spic își avea trecutul său, povestea sa.

L-am privit discret în vreme ce-mi vorbea. Se înflăcărase și vorbea cu atîta foc despre spicele, boabele, borcănașele și eprubetele sale de parcă în cameră nu ne-am fi aflat numai noi doi, ci sute de oameni pe care vrpia cu orice preț să-i converteasca de partea științei care face mai rodnice ogoarele...

Cum vorbea el, vorbesc doar entuziaștii!

Am încercat în fel și chip să-l fac să-mi vorbească despre ceea ce a făcut el, despre succesele muncii sale. N-am reușit. Ingăima cîte ceva și mereu schimba vorba.

Am întrebat oamenii. Nu unul, nu doi, nu zece — mulți! De la ei am aflat.

Fiecare din cei întrebați vorbea cu respect, cu dragoste și recunoștință despre „inginerul lor". Și nu numai cei din Ambud.

Punctul agricol deservește două comuni cu șase sate. Două gospodării colective și patru întovărășiri agricole sînt în aceste sate. Pentru oamenii fiecărui sat din cele șase, utemistul Gheorghe Oșan este „inginerul nost'". Nu rareori, cînd se întîlnește pe drum cu careva dintr-un sat din cele șase, după ce schimbă cîteva vorbe, omul îl ia în „primire".

— Tovarășe inginer, n-ai mai fost de mult pe la noi...

— Cum n-am fost? De-abia săptămîna trecută ne-am întîlnit doar pe cîmp...

Da, dar la cei din Petin, din Amaț, din Hrib te duci mai toată ziua — îi ripostează respectivul dacă e cumva din satul Rușeni. Iar dacă se întîmplă ca cel cu care s-a întîlnit Oșan să fi rămas în urmă cu ceva treburi de-ale cîmpului, nu-l iartă nici dînsul:

— Aș mai veni eu baciule, dar mi-e nu știu cum..

— De ce?

— Păi, trecui pe lîngă lanul ăla de porumb al dumitale; de-abia își mai trăgea sufletul din buruieni... Mai dă-i o prașilă baciule, zău așa, că tot dumitale ți-o prinde bine.

De cum se desprimăvărează și pînă toamna tîrziu rareori îl găsești pe Oșan ziua prin sat. „In sat este vreme destulă de stat iarna. Acuma, tot rostul muncii e pe cîmp. Din birou nici nu poți vedea, nici nu poți rezolva treburile". Și merge pe cîmp. Ici schimbă o vorbă cu unul, mai încolo cu altul; uneori zăbovește cîte un ceas în capul unui lan și nu pleacă de acolo pînă ce nu l-a convins pe stăpînu-su că așa e bine să facă, cum îl povățuiește el, și nu altminteri. Nu-i de mirare că Oșan cunoaște în cele șase sate aproape pe fiecare unde-și are holdele.

Tot de la oameni am aflat și despre „războiul" dus de Oșan cu cei care-și mușuroiau porumbul la prașilă, încît azi puțini mai sînt care să nu fi renunțat de bună voie a se mai face de ocară cu mușuroitul. Oamenii mi-au vorbit și despre roadele învățăturii căpătate în cercurile agrotehnice organizate de Oșan în fiecare gospodărie colectivă și întovărășire agricolă și despre ciclul de conferințe ținute iarna trecută în fiecare sat.

Dar despre cîte alte nenumărate izbînzi ale științei asupra deprinderilor învechite nu s-ar mai putea vorbi aci! Și dacă Oșan nu-ți pomenește despre ele, o fac în schimb oamenii, din toată inima...

Are totuși și Oșan o mîndrie a lui pe care cu greu și-o poate tăinui. Lanurile cu semănături ale gospodăriilor colective și întovărășirilor, întinse cît vezi cu ochii sînt slăbiciunea lui. De ele poartă o grijă deosebită, poate așa cum numai mama își îngrijește pruncul iubit care a prins a-i îngăima numele... Privindu-le, nu trebuie să fii nu știu ce mare specialist în ale agriculturii ca să-ți dai seama că oricare agronom, nu numai Oșan, oricît de pretențios ar fi s-ar mîndri cu ele.

★

Pasiunea de cercetător, de om care privește mereu înainte a lui Gheorghe Oșan i-am cunoscut-o vizitîndu-i lotul experimental. In mijlocul lotului, un lan de porumb puțin obișnuit. Inalt — să te ascunzi călare în el. Fiecare cocean gros cît mîna și pe fiecare patru-cinci și șase știuleți; rîndurile — și în curmeziș și în carmeziș — trase la sfoară.

— Aici am semănat sămînță hibridă de porumb, îmi spuse el și rămase un timp dus pe gînduri. In primăvară le-am dat multora cîte un pumn de boabe, să încerce. Dacă o să mergi prin lanurile de porumb la multe ai să găsești în capăt un mănunchi de coceni care se înalță deasupra lanului. Să văd crescînd peste tot, în cîțiva ani, numai porumb din ăsta...

Mi-a arătat apoi cartofii plantați la 3 iulie. Tufele dăduseră într-adevăr în floare. Cînd i-am sfătuit pe oameni să planteze și ei cartofi de vară în miriște — continuă el, mulți și-au făcut cruce: „Tulvă-i doamne, dar unde s-a mai pomenit!" Totuși, unii m-au ascultat. N-au pus mult, e drept, ia acolo cîteva cuiburi prin grădini, de teamă să nu dea greș și să ajungă de ocara satului. Acuma cînd au răsărit frumos li-e necaz că n-au semănat un lan întreg... La anul însă, se schimbă socoteala!

★

Inainte de a ne despărți l-am ispitit despre visurile sale de viitor.

— Is viță de țăran tovarășe, și cunosc destul traiul dus înainte vreme de cei care trudesc ogoarele. Părinții mi-s bătrîni acuma, stau la Poeni, în raionul Șomcuța Mare. Știu cîte sacrificii au făcut bătrînii mei ca să mă vadă „om" — cum spune tata. Tot ce fac, fac pentru ca să ajut și eu cît mă țin puterile să-i văd pe toți oamenii de pe aici porniți pe calea belșugului, pe calea partidului... Și „teren" de lucru am berechet, nu mă pot plînge. Cît despre oameni, i-ai văzut, sînt oameni de ispravă. Fără el n-aș fi putut face nimic...

Ce recompensă mai de preț și-ar putea dori Oșan decît încrederea, stima, dragostea cu care-l înconjoară oamenii din cele șase sate. Bucuria de a-și vedea cu ochii roadele strădaniilor sale, e răsplata cea mai de preț pentru el. E bucuria omului care călăuzește pașii semenilor săi pe calea fericirii.

— Mă auzi, baci Oșane din Poeni?! Poți fi mîndru de feciorul dumitale. Nu ți-a înșelat speranțele. A ajuns și este cu adevărat OM!

...Dacă m-aș mai întîlni cumva cu cei doi „agronomi de trotuare" i-aș lua și i-aș duce într-un sat oarecare, unde muncesc și trăiesc tineri entuziaști ca Gheorghe Oșan și nu le-aș spune decît atît:

— Priviți, aici este viață adevărată, aici-i locul vostru, fiți și voi OAMENI, nu caricaturi!

SAVIN STELIAN

La practică în mină

In vara aceasta, o parte dintre studenții anilor III și IV din Institutul de mine-București am fost repartizați pentru efectuarea practicii la mina Săsar din regiunea Baia-Mare.

Grija oamenilor pentru tot ceea ce se întîmplă în mina lor am simțit-o și asupra noastră. Incepînd de la conducerea minei și pînă la ultimul miner din abataj, din partea tuturor, am remarcat un deosebit interes pentru felul cum se desfășura practica noastră, pentru felul cum ne însușeam cunoștințele practice necesare unor viitori ingineri.

Programul de practică a fost alcătuit în așa fel încît am putut cunoaște întreg ansamblul exploatării și apoi detaliile de organizare și conducere a fiecărui sector de muncă. Aceasta, atît pentru a ne califica în funcția de maiștri mineri, cît și pentru a ne aduna material în vederea viitoarelor proiecte de an și de diplomă pe care le vom susține.

Astfel am efectuat diferite cronometrări, măsurători a vitezelor de înaintare, am urmărit înmagazinarea minereului, golirea panourilor abatate, indicii de productivitate, diluțiile și pierderile de minereu, precum și calculul normelor de muncă.

Studenții anului III au muncit efectiv în abataj, cu perforatorul în mînă, calificîndu-se pentru funcția de mineri tăietori și contribuind în acest fel la întrecerile ce se desfășurau în cinstea Zilei minerului.

Ajutor am primit și din partea îndrumătorului Institutului, tovarășul ing. A. Drăgușin, care ne-a explicat îndeaproape caracteristicile de zăcămînt și în funcție de acestea, metodele ce se aplică. In plus, în fiecare seară recapitula cu noi cele văzute în timpul zilei.

Și excursiile făcute la minele și stațiile de preparare din împrejurimi ne-au ajutat mult să ne dăm seama de organizarea întregului complex Baia-Mare.

Practica studenților noștri s-a desfășurat anul acesta în mai bune condițiuni. Ne-am străduit pe cît posibil să înlăturăm orice și să muncim cu rîvnă pentru a acumula cît mai multe cunoștințe practice necesare viitoarei noastre meserii.

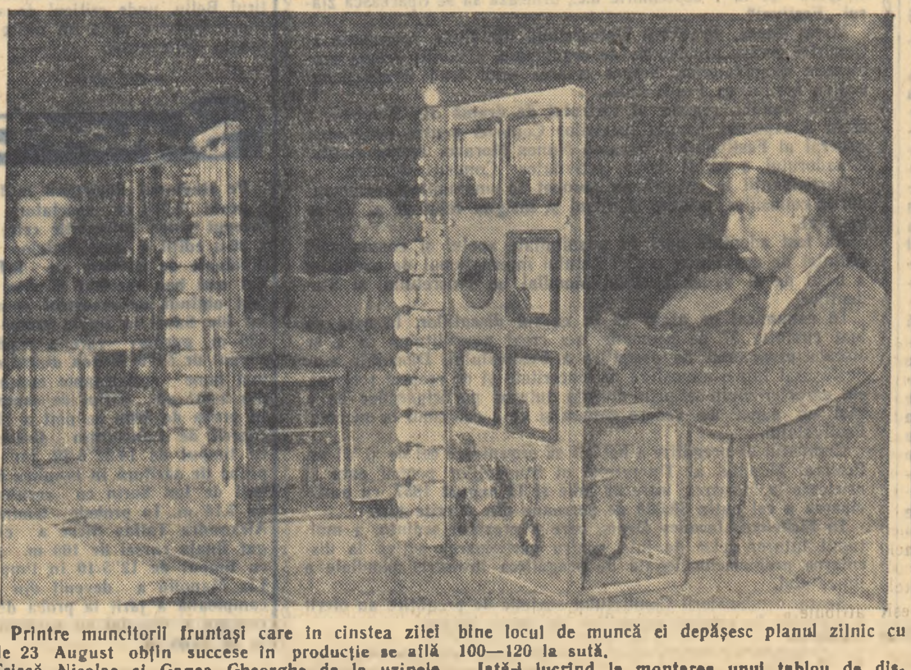
PAVEL PARASCHIV
student anul V la Institutul de mine-București

Informații

Școala tehnică de maiștri a Ministerului Industriei Ușoare din București, str. Poet Cerna nr. 1, aduce la cunoștința celor interesați, că primește cereri de înscriere la Secția Desenatori Tehnici, pînă la data de 1 septembrie a. c.

Se pot înscrie absolvenți ai școlilor medii de 10 ani, cu vîrsta de 17—25 ani.

Durata cursurilor este de un an. Examenul de admitere va începe în ziua de 3 septembrie ora 8 dimineața și se va da la următoarele materii: matematică (lucrare scrisă și oral), desen (probă grafică).

Printre muncitorii fruntași care în cinstea zilei de 23 August obțin succese în producție se află Trișcă Nicolae și Ganea Gheorghe de la uzinele Clement Gottwald din Capitală. Organizîndu-și bine locul de muncă ei depășesc planul zilnic cu 100—120 la sută.

Iată-i lucrînd la montarea unui tablou de distribuție.

ALPINIȘTII MAI AU DE ESCALADAT ÎNCĂ MULTE „PISCURI"

Micuță, dar atît de plăcută, stațiunea Lacul Roșu a găzduit între 2 și 10 august a.c. cel de al patrulea campionat republican de alpinism (cățărare pe stînci). Cele trei trasee ale campionatului au fost situate pe peretele sudic al Suhardului Mic și au avut diferență de nivel de 100—120 metri. La probele pentru bărbați s-au prezentat șase echipe compuse din cîte cinci cățărători, reprezentînd asociațiile „Dinamo", „Progresul", „Flamura roșie", „Energia", „Voința" și „C.C.A.".

Analizînd felul cum s-au disputat campionatele din anii precedenți, se constată un real progres. De la prima formulă în care alpiniștii au concurat pe trasee cunoscute și pînă la formula din anul acesta în care s-a concurat pe trasee complect necunoscute, este un mare salt calitativ. Fără îndoială că ultima formulă, cea mai apropiată practicării alpinismului, cere cățărătorilor un antrenament bine pus la punct, o colaborare perfectă între coechipieri și o stăpînire deplină a cățăratului acrobatic. Din păcate însă la campionatul care s-a disputat recent, nu s-a văzut decît la cîteva echipe întruchipate toate aceste calități.

Analizînd comportarea campionilor („C.C.A.") s-a observat că echipa posedă o tehnică perfectă la manevrarea corzilor de escaladă. Nu la fel s-au petrecut însă lucrurile cînd echipa se găsea pe platformele de regrupare unde sosirile erau extrem de încete. In general, militarii s-au prezentat la start cu o echipă omogenă și cu o înțelegere perfectă între coechipieri, lucru care i-au ajutat de altfel să cîștige și titlul de echipă campioană pe anul în curs.

Nu la fel s-au petrecut lucrurile cu echipa asociației „Dinamo". După un antrenament de lungă durată în munți, echipa asociației „Dinamo" a pierdut campionatul pentru că în cadrul echipei nu există încă o înțelegere perfectă între coechipieri. Pentru că în echipă unul se crede mai bun decît celălalt, și ca atare, nu se ajută între ei, nu primesc sfaturi unul de la altul. Acest lucru a făcut ca în echipa dinamoviștilor să nu existe o colaborare perfectă. In plus, antrenorul a greșit (probabil influențat de anumiți oameni din echipă) și a înlocuit în ultima manșă pe Balteș cu Enache, deși în nenumărate rînduri Balteș dovedise că este cel mai rapid secund din echipă. Fără toate aceste deficiențe cu siguranță dinamoviștii ar fi putut cîștiga campionatul.

Asociația „Energia" s-a prezentat anul acesta la start cu o formație bună, dar neantrenată. In prima manșă, în care celelalte asociații au concurat cu formații slabe, „Energia" ia conducerea în clasament. Acest lucru a „înfumurat" componenții echipei, i-a făcut să se autoliniștească în celelalte escalade. De altfel nu este singura dată cînd alpiniștii „Energiei" dovedesc elementară lipsă de modestie. In 1953 ca și în 1954, această echipă (aproape cu aceiași componenți) au „pozat" în cîștigători siguri (și atunci ca și acum, pînă la urmă tot fără succes).

Un antrenament temeinic, o participare mai activă (săptămînală) la escalade grele în munți, o atitudine modestă, serioasă, numai acestea ar putea duce în viitor echipa „Energia" la cucerirea campionatului. De aceea, cred că consiliul asociației, care are acum prin fuzionare cele mai valoroase elemente ale alpinismului nostru, trebuie să acorde un sprijin mai mare — decît pînă acum — secției de alpinism. Este destul de neplăcut să privești o echipă ca cea a asociației Energia care numără în componența sa trei titulari ai lotului R.P.R. îmbrăcați neglijent, cu haine de concurs rupte.

O altă problemă. Nu se poate spune că în ceea ce privește alegerea echipei nu s-a făcut o selecționare justă. Nu la fel s-a întîmplat însă cu atribuirea funcțiilor în cadrul echipei. Astfel, antrenorul Georgescu a stabilit ca în manșa I să intre în formație Andrei Maghiu, Ion Chiciorea și Valentin Gartner. In prima escaladă, antrenorul a observat — la fel ca și toți cei de față — că alpinistul Chiciorea are rețineri în timpul escaladei. In manșa a II-a, normal, antrenorul ar fi trebuit să încredințeze capul de coardă tînărului Valentin Gartner, care dăduse dovadă că este pus la punct cu antrenamentul și care se afirmase pe acest post încă din anul 1955. Antrenorul, probabil influențat de ceilalți alpiniști bucureșteni, a preferat să-l bage în formație pe Ion Chiciorea, care la terminarea traseului a adus echipei sale o penalizare de 8 minute și o întîrziere de 26 minute față de locul I.

La acest campionat „Flamura roșie" a concurat cu o echipă omogenă și antrenată egal. Elementele tinere s-au afirmat atît prin tehnica escaladei cît și prin spiritul de combativitate. In escaladele întreprinse de echipă capul de coardă a fost încredințat alpiniștilor tineri. Timpul realizat de ei a întrecut cu mult timpii alpiniștilor fruntași — unii chiar componenți ai lotului R.P.R. Astfel, tînărul Iosif Shaider (Sibiu) a demonstrat o tehnică avansată cățărîndu-se sigur și fără greșeală pe traseul Creasta Frumoasă. El a realizat al treilea timp pe postul de cap de coardă întrecînd numeroși alpiniști fruntași. O comportare bună a avut și Pompiliu Rădulescu. Deși tînăr în alpinism, acesta a fost singurul cap de coardă care pe traseul II a urcat fără să bată pitoane întrecînd pe postul lui oameni din lotul R.P.R. ca Himeș Norbert („Voința"), Chiciorea („Energia") etc. In general „Flamura roșie" a fost singura asociație sindicală care a prezentat la start un lot omogen, bine pregătit.

Din punct de vedere al echipării nici asociația „Voința" nu s-a lăsat mai prejos. Dar nu la fel se poate vorbi despre comportarea oamenilor. „Voința" are o echipă de alpinism foarte puternică. Se vorbea la un moment dat că este chiar cea mai bună din țară. Totuși, performanțele realizate de această echipă în actualul campionat sînt foarte slabe. Analizînd faptele, desprindem următoarele aspecte: Echipa a fost descomplectată din cauza a două accidente ivite la antrenament. Aceasta ar fi la prima vedere o scuză pentru că cele două posturi rămase vacante au fost complectate așa cum spune antrenorul „cu ce-am avut". E totuși cu atît mai regretabil că se spune acest „cu ce-am avut", cu cît asociația „Voința" a creat sportivilor săi cele mai bune condiții pentru practicarea alpinismului. Antrenorul ar fi trebuit să aibă și rezerve tot atît de bune ca și lotul fruntaș. De asemenea nici unul din cei trei titulari, care fac parte și din lotul R.P.R. nu au obținut rezultatele cele mai bune deși li s-au creat condiții optime de antrenament. (Echipa „Voința" a ocupat penultimul loc în clasamentul campionatului).

Asociația „Progresul" a prezentat o echipă în care figurau trei elemente noi. Comportarea lor a fost bună și dacă în manșa a II-a ar fi avut cap de coardă mai rapid, altul ar fi fost locul ocupat în clasament.

Campionatul de fete a fost cîștigat de asociația „Voința" care a prezentat cea mai pregătită și omogenă echipă. Totuși rezultatul în campionatul fetelor a fost influențat foarte mult de juriul probei, care nu a ținut seamă de regulament luînd deseori hotărîri nejuste. Cred că în această problemă, comisia centrală de alpinism va trebui să întreprindă o anchetă sancționînd pe cei vinovați.

In concluzie cred că asociațiile sportive, ca și înșiși alpiniștii, trebuie să acorde mult mai multă preocupare antrenamentelor sistematice ca și pregătirii generale a echipelor.

EMILIAN CRISTEA
maestru al sportului

DE PESTE HOTARE

Sărbătorirea la Moscova a aniversării independenței Indoneziei

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite: Acum 11 ani, la 17 august 1945, poporul indonezian a proclamat independența țării sale. In capitala Uniunii Sovietice această dată memorabilă a fost sărbătorită într-un cadru festiv. La 16 august, în sala teatrului „Vahtangov", s-au întrunit fruntași ai vieții publice din Moscova, oameni de știință, maeștri ai artelor, scriitori, studenți, muncitori și muncitoare. Au participat de asemenea șefi și membri ai unor reprezentanțe diplomatice acreditați în Uniunea Sovietică.

N. A. Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S., a prezentat raportul „Pentru prietenie și colaborare între Uniunea Sovietică și Indonezia".

La adunare a luat cuvîntul dl. Palar, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Indonezia, care a fost întîmpinat cu căldură de asistență. El și-a exprimat recunoștința profundă participanților la adunarea consacrată sărbătoririi naționale a poporului indonezian.

În 24 de ore

STOCKHOLM. — La 15 august s-a deschis la Stockholm al V-lea congres internațional de radiobiologie, consacrat problemelor acțiunii radiațiilor radioactive asupra organismului.

PHENIAN. — Agenția Centrală Telegrafică Coreeană a anunțat că potrivit datelor Direcției Centrale de Statistică a Comisiei de stat a Planificării a R.P.D. Coreene, la 14 august, industria republicii a îndeplinit cu patru luni și jumătate înainte de termen planul trienal de refacere și dezvoltare postbelică a economiei naționale.

CHICAGO. — Tîrziu în cursul nopții de 16 spre 17 august Congresul partidului democrat din S.U.A. l-a ales pe Adlai Stevenson drept candidat din partea partidului democrat în alegerile prezidențiale din S.U.A.

PARIS. — După cum relatează ziarele franceze, la 16 august, la minele de cărbune din Belgia s-a produs o nouă catastrofă. In mina de lîngă Fleuron au fost răniți numeroși mineri din cauza unei avarii produse la ascensorul de urcare.

După catastrofa minieră de lîngă Charleroi

BRUXELLES 17 (Agerpres). — Agențiile de presă relatează că la 17 august minerii din toate exploatările carbonifere din Belgia au declarat grevă în semn de doliu pentru tovarășii lor căzuți victime ale catastrofei din mina de la Marcinelle (Charleroi).

Catastrofa de la mina din Marcinelle (Charleroi) din Belgia, unde au fost îngropați de vii peste 260 de muncitori, a stîrnit o vie durere în rîndurile oamenilor muncii din această țară și din Italia, dat fiind că un mare număr din muncitorii dispăruți — 133 — sînt emigranți italieni.

Ziarul „Unita", într-un reportaj din localitatea Roccascalegne, de unde sînt originari mai mulți dintre minerii dispăruți la Charleroi, descrie atmosfera de durere care domnește în această localitate: „Nu este omenește cu putință să descrii scenele de durere ale populației din Roccascalegne. O tăcere de mormînt a coborît în această mică localitate atît de greu lovită: orice activitate este întreruptă, o dureroasă întrebare se oglindește pe fețele tuturor, ușile și ferestrele caselor sînt închise, prăvăliile și-au tras obloanele".

„Opinia publică belgiană, care la început a fost paralizată de emoție în fața catastrofei miniere de lîngă Charleroi, cere acum cu insistență explicații asupra cauzelor care au provocat un asemenea dezastru" — relatează corespondentul din Bruxelles al agenției France Presse, subliniind cererile tot mai insistente pentru deschiderea unei anchete în această privință. Corespondentul amintește că partidele de opoziție cer deschiderea unei sesiuni parlamentare extraordinare pentru discutarea catastrofei de la Charleroi și subliniază că în întreaga țară se cere ca „nimeni și nimic să nu fie crutat pentru a se afla tot adevărul în această tragedie"

Conferința de la Londra în problema Suezului

Cuvîntarea rostită de D. T. Șepilov la 17 august

LONDRA 17 (Agerpres). — La 17 august, D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a luat cuvîntul la conferința de la Londra asupra problemei Canalului de Suez. In cuvîntarea sa, șeful delegației sovietice a declarat printre altele:

Uniunea Sovietică este convinsă că respectînd drepturile suverane ale statelor și dezvoltînd colaborarea internațională în conformitate cu spiritul vremii, pe baza egalității în drepturi și a neamestecului în treburile interne, poate fi rezolvată și problema Canalului de Suez. Și în cazul de față este necesar ca problema să fie abordată în mod obiectiv și imparțial.

Naționalizarea Companiei Canalului de Suez este o chestiune internă a Egiptului

Există două aspecte ale problemei Canalului de Suez, a spus Șepilov: **naționalizarea Companiei Canalului de Suez, și libertatea navigației pe canal. Primul aspect este exclusiv de competența internă a statului egiptean suveran.** Această problemă nu poate fi discutată la nici o conferință, dacă vrem să respectăm principiul neamestecului în treburile interne. **Al doilea aspect privește multe state.** Din punctul de vedere al dreptului internațional, naționalizarea unei proprietăți care se află pe un teritoriu asupra căruia un stat își exercită jurisdicția, este un act legal. Statul poate naționaliza o proprietate, indiferent dacă proprietarii acesteia sînt cetățeni ai statului respectiv sau străini. Acest principiu al dreptului internațional și-a găsit confirmarea și într-o rezoluție a Adunării generale a O.N.U. adoptată în 1952

Amintind cîteva fapte din practica unei serii de state referitoare la naționalizarea de companii cu capital străin, șeful delegației sovietice a declarat că dreptul internațional și practica diferitelor state în problema naționalizării unei proprietăți sînt cît se poate de precise și favorabile Egiptului. El a subliniat netemeinicia afirmațiilor potrivit cărora Compania Canalului de Suez ar fi îndeplinit o „funcție internațională" de administrare a Canalului și că în consecință nu ar fi supusă jurisdicției statului egiptean.

Considerăm, a declarat D. T. Șepilov, că guvernul egiptean, naționalizînd Compania Canalului de Suez, a acționat în limitele dreptului internațional, că această problemă este de competența internă a statului egiptean suveran și nu poate constitui obiectul unei discuții nici la actuala conferință, nici la vreo altă conferință internațională.

Ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. s-a ocupat în continuare de problemele libertății navigației și de poziția unor puteri occidentale.

Problemele libertății de navigație și poziția unor puteri occidentale

Canalul de Suez, a spus el, aparține incontestabil Egiptului. Totuși, nu se poate nega faptul că alte țări sînt de asemenea foarte interesate în libertatea navigației pe Canalul de Suez, care are o mare însemnătate atît pentru statele occidentale cît și pentru statele răsăritene, pentru comerțul internațional și pentru comunicațiile internaționale. Acest interes este exprimat în mod limpede în declarațiile guvernelor tuturor țărilor care se folosesc de Canalul de Suez.

D. T. Șepilov a amintit declarația președintelui Nasser că Egiptul va asigura și de aci înainte libertatea navigației pe Canalul de Suez și că acest canal va servi fără întreruperi ca și pînă acum, legăturilor comerciale internaționale. Egiptul a confirmat totodată că va respecta prevederile convenției din 1888 și că își ia răspunderea pentru funcționarea normală a Canalului.

In occident se fac auzite voci, care afirmă că este greu să acorzi încredere actualului guvern al Egiptului și conducătorului statului egiptean, președintele Nasser. O asemenea abordare a problemelor internaționale, a constatat D. T. Șepilov, nu este decît o politică de amestec în treburile interne ale unui alt stat. In cazul de față, aceasta servește drept pretext pentru a se atenta la drepturi străine, la un bun al Egiptului.

Faptele dovedesc, a spus D. T. Șepilov, că există unii care ar dori să mențină și pe viitor administrarea Canalului de Suez în mîini străine, înlăturînd Egiptul.

Conducătorul delegației U.R.S.S. a amintit în legătură cu aceasta „propunerea cu privire la crearea unui organ internațional de administrare a Canalului de Suez" din 7 august, pregătită de reprezentanții Angliei, Franței și S.U.A.

Intr-adevăr, a spus D. T. Șepilov, în cuvîntarea sa de ieri d. Dulles nu s-a referit la acest document și poziția S.U.A. așa cum era expusă în cuvîntarea sa, era oarecum diferită. Această „propunere" prevede crearea unui organ internațional al Canalului de Suez, care să-și asume conducerea Canalului din punct de vedere administrativ, economic și tehnic. Considerăm că proiectul menționat, nu ține din păcate seama nici de situația reală, nici de revendicările naționale juste ale Egiptului.

Pornind de la principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite, de la rezoluția conferinței de la Bandung, la care au participat 29 de state din Asia și Africa, precum și de la normele dreptului internațional, a continuat Șepilov, **Uniunea Sovietică nu poate fi de acord ca acea parte a teritoriului egiptean prin care trece Canalul de Suez să fie considerat ca un teritoriu asupra căruia să nu se extindă drepturile suverane ale Egiptului. Egiptul este singurul stăpîn cu drepturi depline al teritoriului său.**

Crearea unui „organ internațional pentru administrarea Canalului de Suez" ar însemna de fapt restabilirea vechei companii a Canalului de Suez, dar sub o altă firmă și cu participarea și a altor state. Instituirea unui astfel de organ ar însemna să se acorde capitalului străin drepturi și mai largi în Egipt, decît acelea de care a beneficiat pe vremea cînd era în vigoare concesiunea din 1866. Dar în acordul de concesionare se spunea cel puțin că concesiunea va înceta peste 99 de ani. Noul proiect al „administrării internaționale a Canalului" nici nu pomenește de durata menținerii sale în vigoare, ceea ce înseamnă probabil că se proiectează stabilirea pe veci a unei astfel de administrații asupra canalului.

Felul în care trebuie abordată rezolvarea problemei Canalului de Suez

Referindu-se la felul în care trebuie abordată rezolvarea problemei Canalului de Suez, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a declarat:

Uniunea Sovietică dorește să întărească pacea în lumea întreagă și vrea să creeze condiții în care Canalul de Suez să nu fie un focar de conflicte și ciocniri, ci un punct al prieteniei între popoare, al comerțului internațional a cărui dezvoltare necesită preîntîmpinarea conflictelor și războaielor.

Numai îmbinarea justă a intereselor naționale a statelor, bazată pe respectarea drepturilor lor suverane, cu interesele colaborării economice internaționale va permite găsirea unei rezolvări a divergențelor existente între țări care să corespundă intereselor păcii generale și stabilirii de relații sănătoase și normale între state.

Tocmai ținîndu-se seama de acest lucru trebuie să se caute soluții pentru problemele legate de asigurarea unor garanții sigure în ce privește libertatea navigației pe Canalul de Suez și funcționarea sa efectivă ca o cale maritimă liberă, deschisă și sigură. Este vorba de elaborarea în mod corespunzător, cu participarea neapărată a Egiptului și ținîndu-se seama de drepturile și interesele sale ca stat suveran, precum și de interesele tuturor statelor care se folosesc de canal, a unor măsuri care să apere astfel de garanții.

Convenția din 1888 actualmente în vigoare prevede libertatea navigației pe Canalul de Suez; după cum s-a mai amintit guvernul egiptean și-a reafirmat obligațiile decurgînd din această convenție. In legătură cu aceasta, o serie de state și-au exprimat punctul de vedere cu privire la asigurarea pe viitor a libertății navigației pe Canalul de Suez, precum și cu privire la întreținerea în starea cuvenită a Canalului. Se pune problema încheierii, ținîndu-se seama de noile împrejurări și de spiritul vremii, în locul convenției din 1888, a unei noi convenții internaționale sau a unui acord suplimentar la convenția din 1888, cu scopul de a confirma și de a garanta libertatea navigației pe Canalul de Suez, respectîndu-se drepturile suverane ale Egiptului. Trebuie atras atenția asupra faptului că guvernul egiptean a declarat la rîndul său că este de acord cu elaborarea unei astfel de convenții de către o conferință a statelor interesate.

După părerea guvernului sovietic, la baza unui astfel de acord internațional ar putea fi puse următoarele principii fundamentale.

«Interesele tuturor statelor și popoarelor cer ca divergențele și disensiunile existente în problema Suezului să fie reglementate pe o bază echitabilă, prin mijloace pașnice, în conformitate cu normele dreptului internațional, cu principiile Organizației Națiunilor Unite.

Totodată, trebuie să se țină în întregime seama de drepturile suverane inalienabile ale statului egiptean asupra Canalului de Suez și de însemnătatea Canalului de Suez ca verigă importantă în comerțul internațional și în comunicațiile internaționale, de care se folosesc multe state ale lumii, interesate în menținerea libertății navigației pe Canal.

Canalul de Suez va fi întotdeauna liber și deschis pentru trecerea navelor comerciale și militare ale tuturor statelor, pe bază de egalitate în privința taxelor de navigație și de staționare în port și în privința tuturor condițiilor de navigație.

Egiptul, în a cărui suveranitate și proprietate se află Canalul și-ar lua obligațiile: să ia toate măsurile necesare pentru asigurarea libertății navigației pe Canalul de Suez și pentru paza Canalului și a instalațiilor sale împotriva oricăror încălcări ale libertății navigației; să mențină Canalul în stare bună, astfel încît să satisfacă cerințele navigației și să corespundă nivelului actual al tehnicii; să efectueze lucrări în vederea îmbunătățirii condițiilor de navigație, necesare pentru sporirea traficului prin Canalul de Suez.»

In unele cercuri internaționale s-au exprimat temeri în legătură cu posibilitatea unei majorări neașteptate a tarifelor existente pentru trecerea vaselor prin Canalul de Suez. Ar trebui să se discute cu Egiptul problema tarifelor în scopul asigurării stabilității lor, precum și modalitatea unor eventuale modificări a tarifelor într-un sens sau altul, dacă ele vor fi dotate de considerente legate de menținerea funcționării normale și rentabile a Canalului.

Ar trebui să fie confirmată obligația, actualmente în vigoare, a participanților la convenție de a nu comite în nici un fel de împrejurări acțiuni care ar putea încălca caracterul inviolabil al Canalului de Suez, sau ar putea provoca daune materiale instalațiilor, construcțiilor și lucrărilor de Canal. In conformitate cu principiile prevăzute în convenția din 1888, Canalul de Suez nu trebuie să devină niciodată un teatru de operațiuni militare; nu trebuie să se admită nici un fel de acțiuni dușmănoase, sau acțiuni care să aibă drept scop încălcarea libertății navigației pe Canal și în porturile lui de intrare; Canalul nu trebuie să fie supus blocadei.

Ar putea fi discutată cu guvernul egiptean și problema reglementării, sub o formă acceptabilă pentru Egipt, a unei colaborări internaționale în problemele legate de îndeplinirea convenției cu privire la libertatea navigației pe Canalul de Suez. Credem că o asemenea colaborare ar putea contribui la interesele păcii, bineînțeles, cu condiția respectării drepturilor suverane ale Egiptului și neamestecului în treburile lui interne. Unele considerațiuni exprimate în legătură cu aceasta, de pildă în India, merită să fie examinate în mod minuțios. In orice caz, credem că Egiptul, direct interesat în menținerea navigației normale și neîntrerupte pe Canal, va acorda acestui fapt atenția cuvenită și va contribui la rîndul său la găsirea căilor menite să asigure realizarea unei înțelegeri în problema garantării libertății navigației pe Canal. Acest lucru va contribui la rîndul său la înlăturarea îngrijorării care s-a ivit în ultima vreme în unele țări în jurul problemei Canalului de Suez.

Guvernul sovietic crede că în condițiile unei asemenea abordări a problemei măsurilor pentru asigurarea libertății navigației pe Canalul de Suez, s-ar putea găsi o reglementare acceptabilă pentru toate statele interesate și s-ar putea asigura temeinic interesele păcii și securității în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu.

Trebuie să se pornească de la necesitatea reglementării litigiului pe cale pașnică, prin tratative. Dacă în urma schimbului de păreri la această conferință se vor vădi unele principii generale acceptabile, în scopul unei reglementări concrete ar putea fi convocată o conferință reprezentativă a statelor. Guvernul Egiptului a propus la 12 august convocarea unei largi conferințe internaționale pentru Canalul de Suez, cu participarea țărilor care au semnat convenția din 1888 și a tuturor țărilor care folosesc Canalul. Guvernul U.R.S.S. sprijină această propunere ca servind intereselor cauzei.

Problemele concrete privind componența, data și locul convocării unei asemenea conferințe, precum și celelalte probleme, ar putea fi elaborate de o comisie de pregătire, din care să facă parte reprezentanți ai unor state ca de exemplu: Egipt, India, S.U.A., Anglia, Franța, Uniunea Sovietică.

In încheiere, D. T. Șepilov și-a exprimat speranța că participanții la actuala conferință se vor strădui să-și aducă aportul la destinderea încordării internaționale în Orientul Apropiat, la cauza păcii în lumea întreagă.

Cea de a 3-a ședință a conferinței

LONDRA 17 (Agerpres). — In după amiaza zilei de 17 august, participanții la conferința de la Londra în problema Canalului de Suez s-au întrunit în cea de a 3-a ședință.

Primul a luat cuvîntul conducătorul delegației franceze C. Pineau, ministrul Afacerilor Externe, care a expus poziția guvernului său în problema discutată. In prima parte a cuvîntării sale, Pineau a încercat să dovedească că guvernul Egiptului, naționalizînd Compania Canalului de Suez, ar fi nesocotit normele dreptului internațional. Reprezentantul Franței a citat totodată argumentul neîntemeiat că Compania Canalului de Suez ar fi îndeplinit o „funcție internațională" și de aceea nu este supusă jurisdicției statului egiptean.

C. Pineau a afirmat în continuare că actul naționalizării înfăptuit de guvernul Egiptului ar pune în primejdie libertatea navigației pe Canal în care Franța este deosebit de interesată.

Referindu-se la declarația bine cunoscută a guvernului egiptean cu privire la intenția sa de a respecta cu strictețe libertatea navigației pe Canal în conformitate cu convenția din 1888, Pineau a afirmat că această declarație nu poate garanta în fapt trecerea liberă prin Canal a navelor acelor țări care se folosesc de el. El a spus că o asemenea garanție a navigației libere pe Canal, fără discriminări și potrivit unor tarife rezonabile, poate fi asigurată numai cu condiția existenței unui organ internațional pentru administrarea Canalului.

Pineau a declarat că propunerile Franței în problema Canalului de Suez pornesc de la aceleași principii ca și propunerile lui Dulles.

Bunurile Canalului și utilajul lui, a spus el, trebuie să aparțină Egiptului, iar Compania Canalului de Suez trebuie să primească compensații. Administrarea Canalului trebuie să se efectueze însă de către un organ internațional format din reprezentanții principalelor țări interesate în navigația pe canal, inclusiv ai Egiptului. Pineau a subliniat că după părerea guvernului francez, acest organ internațional trebuie să fie tocmai un organ al administrării canalului iar nu pur și simplu un organ de control a activității lui. Pineau a arătat de asemenea că Franța ar fi de acord cu stabilirea de legături între acest organ internațional și O.N.U.

In încheiere, reprezentantul Franței a spus că sarcina actualei conferințe constă numai în a găsi rezolvarea problemei discutate și nu mijloacele pentru realizarea acestei rezolvări.

Reprezentantul Norvegiei, Lange, ministrul Afacerilor Externe, a negat de asemenea legalitatea actului de naționalizare a Canalului de Suez.

El s-a pronunțat pentru administrarea canalului prin crearea unui organ internațional și a declarat că guvernul său aprobă principiile expuse la 16 august de Dulles și elaborate de cele trei puteri occidentale.

Apoi a luat cuvîntul șeful delegației Uniunii Sovietice, D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe.

In cadrul ședinței din 17 august au fost ascultate de asemenea cuvîntările reprezentanților Republicii Federale Germane, Noii Zeelande, Japoniei, Danemarcei, Turciei și Spaniei.

Reprezentantul Spaniei, Artajo, ministrul Afacerilor Externe a propus să fie revizuite unele articole din convenția din 1888, avîndu-se în vedere că trebuie respectate în primul rînd suveranitatea teritorială a Egiptului asupra Canalului, și în al doilea rînd dreptul lui de a exploata din punct de vedere comercial Canalul la fel cum a fost exploatat acesta pînă acum de Compania Canalului de Suez.

El a declarat de asemenea că pentru asigurarea navigației libere pe Canal nu este nevoie de o administrație internațională, întrucît o garanție suficientă poate fi asigurată de reprezentarea în organul egiptean de administrare a Canalului a țărilor care se folosesc de Canal. Această reprezentare ar fi organul pentru reglementarea pretențiilor care se pot ivi în urma încălcărilor regulilor de navigație liberă prin Canal.

Apoi a luat cuvîntul reprezentantul Iranului.

Următoarea ședință va avea loc la 18 august.

Un act fascist al guvernului de la Bonn

Agențiile de presă au transmis ieri, o știre ce ne-a amintit de vremurile întunecate ale lui Hitler: la 17 august tribunalul constituțional de la Karlsruhe a pronunțat sentința de interzicere a Partidului Comunist din Germania. In același timp a fost prezentată hotărîrea privind dizolvarea mai multor organizații obștești progresiste.

Este știut că cercurile guvernante reacționare din Germania occidentală, deși s-au zbătut peste trei ani să interzică Partidul Comunist din Germania, s-au lovit de mari greutăți. In goană după „dovezi" procurate fie prin falsuri, trunchieri de texte și alte tertipuri folosite într-un caz similar de Hitler, autoritățile reacționare abia de au izbutit să confecționeze cît de cît un „act de acuzare". Ce lucruri „îngrozitoare" cuprindea acest „document", la adresa Partidului Comunist din Germania, încît autoritățile vest-germane își asumă răspunderea de a-l prezenta ca pe un „pericol public?"

In primul rînd, Partidul Comunist din Germania a lansat propunerea de a se organiza un referendum popular împotriva remilitarizării. In textul „actului de acuzare" această propunere este calificată ca „o serioasă amenințare pentru existența Republicii Federale".

In al doilea rînd, Partidul Comunist din Germania cheamă „poporul să se împotrivească politicii de război". Pe scurt acestea au fost „capetele de acuzare"

Ceea ce este cel mai absurd din întreaga înscenare judiciară o constituie faptul că întregului proces i-a servit drept leit-motiv, articolul 21 al Constituției vest-germane: poate fi declarat anticonstituțional numai acel partid ale cărui scopuri sau ai cărui membri au o comportare urmărind „să aducă prejudicii orînduirii democratice libere sau s-o nimicească".

Au oare drepturi, juridice ori morale, cercurile guvernante din R. F. Germană de a discuta pe o asemenea temă? Să ne adresăm faptelor și să constatăm cine este pentru o orînduire democratică liberă: Partidul Comunist din Germania, poporul german ori cercurile reacționare de la Bonn?

După cum se știe, lozincile de luptă ale Partidului Comunist din Germania sînt:

— lupta împotriva remilitarizării;

— lupta împotriva serviciului militar obligatoriu;

— lupta pentru reglementarea pașnică, democratică a problemei germane, pentru unificarea Germaniei pe o bază democratică.

Merită să remarcăm un lucru: pentru realizarea acestor lozinci luptă și majoritatea poporului german, inclusiv membrii Partidului Social-Democrat din Germania.

Dacă ar fi să ne luăm după jurisdicția cancelarului Adenauer ar însemna că majoritatea poporului german ar trebui calificată drept infractoare față de articolul 21, interpretat în versiune proprie bonn-iană.

Ce crezuri politice opun cercurile guvernante reacționare din R.F.G.? Iată-le:

— remilitarizarea Germaniei;

— introducerea serviciului militar obligatoriu;

— scindarea Germaniei;

— continuarea politicii „de pe poziții de forță";

Procesul de la Karlsruhe n-are nici o bază legală. Unicul pericol pentru orînduirea „democratică și liberă" îl constituie politica reacționară a cercurilor guvernante vest-germane. Interzicerea Partidului Comunist din Germania constituie un avertisment pentru toate forțele democratice ale poporului german care se opun politicii reacționare a guvernului Adenauer.

Politica cancelarului Adenauer urmează un curs periculos. Nu putem decît să fim de acord cu opiniile revistei vest-germane „Der Spiegel" care califică politica cancelarului Adenauer drept rigidă și lipsită de simțul realității.

„Despre lordul Nelson, scrie revista, se spune că în bătălia de la Copenhaga n-a dat ascultare ordinului superiorului său de a înceta lupta și punînd în mod ostentativ ochianul în fața ochiului pe care îl pierduse într-o bătălie anterioară a spus: „Nu văd nimic", după care a dus lupta mai departe pînă la victoria finală. „Nu văd nimic nou", spune și unul din conducătorii vest-europeni ai războiului rece — cancelarul Adenauer. Acesta ar vrea să ducă războiul rece mai departe, numai că, din fericire, spre deosebire de Nelson, Adenauer nu are în spatele lui oameni gata să ducă acest război. Spre deosebire de Nelson care nu putea să vadă, Adenauer nu vrea să vadă".

Orice om cinstit, de bună credință nu poate decît înfiera actul fascist de la 17 august!

Măsuri de „precauție"

Care blindate masate pe drumul de la Cardiff la Newport (Anglia), înainte de a fi ambarcate pe vapoare cu destinația spre Marea Mediterană

Incheierea ședinței de constituire a Comitetului Festivalului

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite: La Moscova s-a încheiat ședința de constituire a Comitetului internațional de pregătire a celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

Comisiile au elaborat programul general al Festivalului, programul special pentru studenți, programul competițiilor în domeniul culturii, sportului și altele.

Din partea Comisiei pentru organizarea concursurilor a luat cuvîntul prof. G. Orvid. El a propus lista juriului, în care au fost incluși peste 70 de reprezentanți de seamă ai culturii de peste hotare și sovietice. Printre aceștia se află compozitorul bulgar Gheorghi Dimitrov, Dora Stratu, directorul Ansamblului de balet al Greciei, violonistul David Oistrach și alții.

Abu Agla Iusif (Sudan) a prezentat un raport cu privire la rezultatele lucrărilor Comisiei de presă și informații. S-a recomandat editarea unui mare număr de broșuri și placate; cu începere de la 1 septembrie a.c., urmează să se tipărească ziarul „Festival".

Mario Baosa, directorul Universității din Chile, președinte al Comisiei pentru problemele de organizare, a vorbit despre problemele oganizatorice, despre crearea unui fond internațional pentru sprijinirea Festivalului.

Dina Gandhi, regizor al teatrului de dramă din Bombay, a făcut o expunere asupra lucrărilor Comisiei pentru programul general al Festivalului, Osvaldo Nunes Morano, reprezentantul Ecuadorului, a vorbit despre activitatea Comisiei sportive.

Participanții la ședință au aprobat în unanimitate recomandările comisiilor, precum și afișul și insigna celui de al VI-lea Festival.

Au fost adoptate apoi în unanimitate apelul și comunicatul ședinței de constituire a Comitetului internațional de pregătire a celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

In comunicat se arată că în cadrul discuțiilor, la care au luat cuvîntul 37 de persoane, s-a creat posibilitatea de a se discuta programul de pregătire a Festivalului. Discuțiile s-au desfășurat într-o atmosferă de sinceritate și de respect reciproc, ele caracterizîndu-se prin dorința tuturor participanților de a găsi un punct de vedere comun și de a contribui la succesul Festivalului.

Comitetul de pregătire a hotărît să organizeze cel de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie la Moscova, **între 28 iulie și 11 august 1957, cu participarea a cel puțin 30.000 de persoane din diferite țări.**

In încheiere, Jacques Denis, care a prezidat ședința, a mulțumit tuturor celor de față pentru participarea activă la discutarea problemelor legate de pregătirea întîlnirii mondiale a tineretului.

Seara, conducătorii Comitetului sovietic de pregătire au oferit o recepție în cinstea oaspeților de peste hotare.

Vizitele delegației Adunării de Stat a R. P. Ungare

Membrii delegației Adunării de Stat a Republicii Populare Ungare în frunte cu Ronai Sandor, președintele Adunării de Stat a R.P. Ungare, care ne vizitează țara la invitația Marii Adunări Naționale a R.P.R., au sosit vineri dimineață în orașul Ploești.

Continuîndu-și vizita oaspeții au plecat apoi spre schela Boldești

Oaspeții maghiari s-au oprit apoi la G.A.S. „Tudor Vladimirescu" de la Valea Călugărească.

Parlamentarii maghiari au vizitat de asemenea Muzeul Doftana de unde au plecat spre Sinaia.

Primul spectacol al tinerilor artiști francezi

Ansamblul artistic „La Caravane" din Paris și „Les Paves" din Toulouse, au dat vineri seara la Teatrul de vară din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin" primul spectacol în Capitală.

Pusă în scenă de Paul Seff, piesa „Georges Dandin" de Molière a fost interpretată de Raoul Ferrer, Monique Costa, Louis Berge, Lucien Tognan, Denise L. Ferrer, Claude Thomas, Marie Marques și Claude Levaisslere.

In partea a doua a programului, artiștii francezi au prezentat spectacole de pantomimă și cîntece și dansuri din regiunea Toulouse.

La sfîrșitul spectacolului, publicul a aplaudat îndelung pe artiștii francezi.

Noi oaspeți ai țării noastre

La invitația Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea au sosit în Capitală Clement Dutt și David Davies, membri în Comitetul Executiv al Asociației de prietenie Marea Britanie-Romînia.

★

La invitația Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, vineri seara a sosit în Capitală un grup de artiști plastici americani, membri ai Academiei de Artă din Statele Unite: George Biddle cu soția sa, Helene Sareau, Alexander Brook și Eugenie Zundel, precum și violonistul David Macovitz.

Audiența d-lui A. Cordier la ministrul Afacerilor Externe

La 17 august a. c. Ministrul Afacerilor Externe, Grigore Preoteasa, a primit în audiență pe dl. Andrew Cordier, asistent principal al Secretarului General al O.N.U. care vizitează țara noastră. In cadrul audienței, dl. Andrew Cordier a expus unele probleme legate de desfășurarea celei de a XI-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. ce se va deschide la 12 noiembrie a.c. la New York.

Audiența a decurs într-o atmosferă cordială.

Inhumarea lui Th. Pallady

Numeroși pictori, sculptori, graficieni, critici de artă și alți oameni de artă și cultură, reprezentanți ai Ministerului Culturii, studenți, oameni ai muncii din Capitală au condus vineri după-amiază pe ultimul său drum pe Theodor Pallady, maestru emerit al artei din R.P.R. unul dintre cei mai valoroși artiști plastici din țara noastră.

In cursul dimineții, un mare număr de cetățeni au venit la sediul Uniunii Artiștilor Plastici, să aducă defunctului un ultim omagiu.

La catafalcul lui Theodor Pallady a adus de asemenea omagiul său pictorul indian Anil Roy Choudhury, secretarul Societății de Arte Plastice și Meșteșugărești din New Delhi.

A fost de față dl. H. S. Palta, secretarul Legației Republicii India la Belgrad.

La ora 16 a avut loc adunarea de doliu. Marin Mihalache, director general adjunct în Ministerul Culturii, pictorul Octavian Angheluță și pictorul Eugen Ispir, au evocat personalitatea lui Theodor Pallady care a adus o contribuție de seamă la dezvoltarea și propășirea artei romînești.

Inhumarea a avut loc la cimitirul Bellu, unde criticul de artă Ionel Jianu a adus un ultim omagiu defunctului.

Sport

Pe stadionul Republicii în fața a peste 6.000 de spectatori au început vineri întrecerile celei de a 36-a ediții a campionatelor individuale de atletism ale R.P.R. Cel mai bun rezultat al zilei a fost obținut de maestrul sportului Ilie Savel în finala probei de 400 m. garduri care a realizat timpul de 51"9/10 una dintre cele mai bune performanțe europene din acest an. Titlul de campion în proba de 5000 m. plat a fost cucerit de Constantin Grecescu cu timpul de 14'32"6/10, iar în proba de săritură în lungime bărbați de Ion Sorin cu rezultatul de 7,16 m. In probele feminine, Alexandra Taifas Sicoe a cîștigat finala cursei de 100 m. plat cu timpul de 12"5/10 în timp ce Lia Manoliu a devenit din nou campioană a țării la proba de aruncare a discului cu performanța de 45,08 m.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3432 — 52